

Curierul Adventist

*7. Antihristul: mai este
viabilă interpretarea
adventistă?*

12. Numai prin bar?

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți: Adrian Bocăneanu,
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Sabinel Bancu, Ion Buciuman,
Emilian Niculescu, Teofil Petre,
Ioșif Suciu

Colaboratori speciali: Viorel
Dima, Lazăr Forray, dr. Gily
Ionescu, Cristian Modan, Gheorghe
Modoran, Ernest Szasz

Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Dragoș Drumaș

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghită

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
postal 20, nr. de tel. 323 48 95

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite informații și inițiative din viața comunităților. Aprecieri articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață
și Sănătate. Adresa: str. Valeriu
Braniste nr. 29, nr. de tel. 323 48 95

**ISSN 1220 – 6725
Anul LXXVII nr. 10**

tunci când intrăm într-un loc, nu ar trebui să ridicăm bariere nenecesare între noi și alte biserici, mai ales cea catolică, pentru ca să nu se creadă că suntem dușmanii lor declarați. Nu trebuie să creăm în mod inutil o prejudecată în mintea celor din alte biserici, atacându-i... Din ceea ce mi-a arătat Dumnezeu, un mare număr dintre catolici vor fi mântuiți.

Fraților, fiți prudenți în eforturile voastre, ca să nu asaltați prea puternic prejudecățile oamenilor. Nu trebuie să ne abatem din drum ca să atacăm alte biserici; pentru că aceasta nu face decât să creeze un spirit combativ și să închidă urechile și inimile față de adevăr. Avem de făcut lucrarea noastră, care nu este să dărâmăm, ci să clădim. Trebuie să reparăm spărtura care a fost făcută în Legea lui Dumnezeu. Lucrarea mai nobilă este să construim, să prezentăm adevărul în forța și puterea lui și să-l lăsăm să-și croiască drum prin prejudecată și să descopere minciuna în contrast cu adevărul.

Există primejdia ca pastorii noștri să spună prea mult împotriva catolicilor și să provoace împotriva lor cele mai puternice prejudecăți din partea acelei biserici. În Biserica Romano-Catolică există multe suflete care privesc cu interes la acest popor; dar puterea preotului asupra bisericii lui este mare și, dacă poate să creeze prejudecăți în mintea oamenilor, determinându-i să stea de parte, așa încât, atunci când se rostește adevărul împotriva bisericilor căzute, ei să nu poată să-l audă, o va face cu siguranță. Dar, ca lucrători împreună cu Dumnezeu, nouă ne sunt date arme spirituale, care pot să doboare fortărețele vrăjmașului.

Cei care scriu pentru revistele noastre să nu folosească atacuri și aluzii lipsite de bunătate, care cu siguranță vor vătăma și care vor îngreuna calea și ne vor împiedica să facem lucrarea pe care trebuie să o facem ca să ajungem la toate categoriile de oameni, inclusiv la catolici. Lucrarea noastră este să rostim adevărul în iubire, să nu-l amestecăm cu elementele nesfințite ale inimii firești și să nu rostim lucruri care seamănă cu același spirit ca acela al vrăjmașilor noștri.

Ellen White, *Evangelism*, pag. 547, 548

Înțelepciune în relații

Aron Moldovan

Cuvântul inspirat ne cere: „Purtați-vă cu înțelepciune față de cei de afară. Răscumpărați vremea” (Col. 4,5). Sfânta Scriptură are mult de spus în legătură cu relațiile dintre membrii bisericii. Mântuitorul acordă un spațiu important acestei nevoi. Multe epistole conțin pasaje lungi în care suntem sfătuiți cum să ne comportăm față de cei care împărtășesc aceeași credință ca a noastră, îmbrăcându-ne cu o inimă plină de îndurare, cu smerenie, cu blândețe, cu îngăduință, cu îndelungă răbdare și cu un spirit iertător – toate fiind însușiri izvorâte din dragostea care le unește într-un echilibru perfect și formând un întreg plin de armonie (vezi Col. 3,12-14).

Dar relația cu cei din exteriorul bisericii nu este mai puțin importantă. Dacă suntem chemați să fim „lumina lumii” și „sarea pământului”, cum ne-am putea împlini menirea fără un comportament bazat pe înțelepciune? Lumea este cariera din care Dumnezeu scoate pietre pentru templul Său spiritual, le șlefuește și le așază în locul rânduit de El în marele edificiu. Eficiența chemării de a ieși din Babilon, care este adresată tuturor celor sinceri de către membrii bisericii lui Hristos, depinde de înțelepciunea celor însărcinați să cheme și de climatul în care sunt aduși cei chemați.

Care sunt componentele înțelepciunii cerute de Dumnezeu „față de cei din afară”? Voi aminti patru dintre acestea.

Spiritul creștin stă la temelia oricărei acțiuni îndreptate spre mântuirea oamenilor. Toate caracteristicile enunțate mai sus, necesare pentru buna conviețuire și lucrare în biserică, sunt necesare și în relația cu cei din afara ei. Cei lipsiți de dragoste, de înțelegere, de răbdare, de blândețe și de toleranță vor aduce în biserică oameni ca ei, caracterizați ca fiind „lemn, fân, trestie” (1 Cor. 3,12), pe care focul încercărilor îi va mistui, iar mântuirea celor ce i-au adus devine astfel foarte problematică (vers. 15).

Cunoașterea relației cauză-efect face parte, de asemenea, din înțelepciunea manifestată „față de cei de afară”. Înțeleptul creștin știe că, așa cum se oglindește fața într-o apă liniștită, „așa răspunde inima omului inimii omului” (Prov. 27,19). Răutatea, disprețul, ironizarea, jignirea îndreptate spre alții se reflectă uneori cu forță sporită față de cei care le-au manifestat. Pierderea este de ambele părți: oamenii nu pot fi câștigați umilindu-i, iar reacția lor va fi resimțită dureros, la vremea răz-

bunării, de către zeul propagandist, interesat mai degrabă de mulțumirea propriului său orgoliu decât de mântuirea oamenilor. Spiritul de persecuție va fi amplificat în inima celor ce au „suferit” inutil din partea „apărătorilor” adevărului. Expresiile jignitoare la adresa papalității, lipsa de politețe față de credincioșii și slujitorii altor denominațiuni nu fac parte din înțelepciunea „față de cei de afară”. Împotrivirea și persecuția vor veni oricum, dar urmașii lui Isus nu trebuie să le stârneasă și să le intensifice prin acțiuni de bravadă și prin spirit de eroism egocentrist care îi poate îndemna pe unii să-și dea „trupul să fie ars”, fără să aibă însă dragostea care „nu caută folosul său” (1 Cor. 13,3-4).

Deși biserica lui Isus Hristos trebuie să rămână și să devină mereu tot mai curată în ce privește spiritul și doctrina, relațiile acesteia cu cei care mărturisesc o credință diferită de a ei și cu reprezentanții acestora, preoți sau pastori, trebuie să fie îmbunătățite și intensificate. Pe vremea apostolilor, „o mare mulțime de preoți veneau la credință” (Fapte 6,7). Experiența trebuie să se repete și se va repeta la o scară mult mai mare, dacă membrii bisericii și slujitorii ei vor lua seama la scrierile inspirate, prin care suntem învățați cum să ne purtăm „față de cei de afară”, fără să fim „din lume”, dar fiind „lumina lumii”.

Printre alte componente ale înțelepciunii în relații este și **cunoașterea naturii umane**. Cunoașterea firii omeniești și a specificului unor categorii sociale ne va face în stare să ocolim conflicte inutile și uneori foarte păgubitoare. Ca ilustrație ne poate servi Ghedeon în relațiile sale cu oamenii din seminția lui Efraim, un trib foarte orgolios și dificil (vezi Jud. 8,1-3). Uneori e de preferat o pace „nedreaptă” decât o judecată dreaptă. (Sper să fiu bine înțeles!) Ceea ce ne mână uneori să scoatem adevărul la iveală, mergând chiar „până-n pânele albe”, este mai degrabă mândria noastră decât dragostea de adevăr.

În sfârșit, înțelepciunea creștină este întărită și de **cunoașterea felului în care se va încheia istoria lumii**. Atunci „se va face... judecata după dreptate și toți cei cu inima curată o vor găsi bună” (Ps. 94,15). Până atunci, creștinii trebuie să trăiască asemenea oilor „în mijlocul lupilor”, „înțelepți” și „fără răutate”, „fără prihană, fără vină și în pace”, „așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu” (Mat. 10,16; 2 Petru 3,12,14).

CURIERUL ADVENTIST

OCTOMBRIE – 2000

CUPRINS

3, 5 *Editoriale*

6 *Cuvântul
președintelui*

7 *Antihristul: mai este
viabilă interpretarea
adventistă?*

12 *Astăzi suntem frați*

18 *Numai prin har?*

23 *Numai prin har!*

24 *Bucurați-vă fără să
regrețați*

25 *Colțul copiilor*

26 *Pagina de sănătate*

28 *Bârfa*

*Noi toți vorbim mai mult
decât știm. Cine poate să ne
oprească?*

30 *Ai văzut lacrimile?*

31 *Știri*

Dumnezeu dorește să aibă, pe pământ, un popor care să susțină Biblia ca măsură a tuturor învățăturilor și ca temelie a tuturor reformelor.

Adevărul și dreptatea lui Dumnezeu sunt de nedespărțit; este imposibil, cu Biblia la îndemână, să cinstim pe Dumnezeu prin păreri rătăcite. Mulți susțin că nu contează ce crede cineva, numai viața lui să fie corectă. Dar viața este modelată de credință. Dacă lumina și adevărul sunt la îndemâna noastră, iar noi neglijăm să folosim prilejul de a le asculta și a le vedea, în realitate le lepădăm; alegem mai degrabă întunericul decât lumina.

„Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte” (Prov. 16,25). Neștiința nu este o scuză pentru rătăcire sau pentru păcat, atunci când există toate posibilitățile de a cunoaște voia lui Dumnezeu. Un om călătorește și ajunge într-un loc unde sunt mai multe căi și niște indicatoare care arată unde duce fiecare dintre ele. Dacă cineva nu ține seamă de indicator și apucă pe o cale care i se pare lui corectă, s-ar putea să fie foarte sincer, dar se va găsi cu toată posibilitatea pe o cale greșită.

Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său pentru ca să ne familiarizăm cu învățăturile lui și să știm ce cere El de la noi. Când învățătorul legii a venit la Isus cu întrebarea: „Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?”, Mântuitorul l-a trimis la Scripturi, spunând: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?” Neștiința nu va scuza nici pe tânăr și nici pe bătrân și nu-i vor scuti de pedeapsa datorată pentru călcarea Legii lui Dumnezeu; deoarece în mâna lor se află o prezentare corectă a acelei Legi, a principiilor și cerințelor ei. Nu este îndestulător să avem intenții bune; nu este îndestulător să facă cineva ce crede că este drept sau ceea ce un preot sau pastor îi spune că este drept. Mântuirea sufletului său este în joc și trebuie să cerceteze Scripturile pentru el însuși. Oricât de puternice i-ar fi convingerile, oricât de convins ar fi că slujitorul Evangheliei știe care este adevărul, acestea nu pot constitui pentru el o temelie. El are o hartă care-i arată fiecare semn pe calea lui către cer și n-ar trebui să meargă pe ghicite.

Prima și cea mai înaltă datorie a oricărei ființe raționale este să cerceteze din Scripturi ce este adevărul și apoi să meargă în lumină, încurajându-i și pe alții să-i urmeze exemplul. Trebuie să studiem Biblia zi de zi cu sârguință, cântărind fiecare gând și comparând verset cu verset. Cu ajutorul divin trebuie să ne formăm păreri personale pentru că trebuie să răspundem personal înaintea lui Dumnezeu.

Ellen White, *Tragedia veacurilor*, ed. 1997, pag. 611, 613-615

Creștinul „împarte drept Cuvântul adevărului”

Emilian Niculescu

Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului. (2 Timotei 2,15)

Cuvântul lui Dumnezeu constituie o unitate de sine stătătoare. Domnul Isus a spus că Biblia este adevărul complet, care are o acțiune sfințitoare asupra omului, atunci când acesta îl acceptă ca pe un adevăr unitar. „Sfințește-i prin adevărul Tău”, a spus El, „Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17,17). Atât Mântuitorul, cât și apostolul Pavel folosesc substantivul „adevăr” la singular. Cu alte cuvinte, Biblia nu este o colecție de adevăruri dispersate pe paginile ei, un șir de principii și legi, ci se constituie într-un întreg unic: **adevărul**. Chiar la ucenicii Săi, care L-au însoțit și L-au ascultat în timpul activității Sale pământești, Domnul Isus Hristos a constatat o nepricepere în ce privește acceptarea a „tot ce au scris proorocii” (Luca 24,25). Dar selectarea, indiferent după ce fel de criterii, doar a unui set de adevăruri din această mare carte a omenirii este păgubitoare atât pentru cel care o face, cât și pentru cei care o acceptă. Această nepricepere se datorește mai mult inimii decât minții și tocmai de aceea este mai vinovată.

Adevărul Bibliei formează un tot organic, din care nu se pot selecta doar anumite părți, respingând restul, fără a leza armonia întregului. Tocmai de aceea Biblia este numită Cuvântul „vii” al lui Dumnezeu (Evrei 4,12). Domnul Isus Hristos a vorbit în aceeași manieră despre Cuvântul lui Dumnezeu – o capodoperă etică încredințată omului –, spunând că „nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege” (Matei 5,18).

Potrivit apostolului Pavel, în final, suntem responsabili direct înaintea lui Dumnezeu de modul în care folosim sau împărțim „Cuvântul adevărului”. Chiar și împărțirea propoziției, prin semnele de punctuație, poate schimba complet sensul textului biblic. Exemplul tipic este Luca 23,43, care poate fi redat: „Adevărat îți spun astăzi, vei fi cu mine în rai”. Dacă se introduce conjuncția „că” sau dacă se mută virgula înainte de „astăzi”, așa cum întâlnim în unele traduceri ale Bibliei, se acreditează ideea că Domnul Isus, chiar în acea zi de vineri, S-ar fi dus cu tâlharul în rai, ceea ce este fals.

Dictonul latin *divide ut regens* (împarte ca să domnești), din care provine *divide et impera*, a fost folosit nu doar în domeniul politic, ci și în cel religios. Catherine de Medici a folosit cu succes această manieră de manipulare, ceea ce a condus la masacrul din noaptea Sfântului Bartolomeu. Din păcate, unii teologi se încumetă să stabilească ce este inspirat și ce este de altă proveniență. Uneori, chiar și împărțirea Bibliei în Noul și Vechiul Testament este folosită în detrimentul unității Scripturii, tăgăduindu-se valabilitatea unor principii conținute în Vechiul Testament. Un exemplu elocvent îl constituie modul de împărțire a Celor Zece Porunci și felul în care s-a ajuns ca po-

runcile a doua și a patra să fie ocolite cu multă dibăcie.

Pe timpul Domnului Hristos, evreii aranjau și numeroșii Cele Zece Porunci așa cum o fac cei mai mulți protestanți astăzi, inclusiv Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea – prima poruncă (Ex.20,3) fiind cea care interzice politeismul, a doua (vers. 4-6), cea care interzice idolatria etc., iar a zecea (vers. 17), porunca de a nu pofti ceea ce aparține aproapelui (Iosif Falviu, *Jewish Antiquities*, iii, 5,5). Primele patru porunci enunță datoria omului față de Dumnezeu, iar ultimele șase, datoria sa față de semenii.

Pe timpul lui Augustin (354-430), unul dintre părinții bisericii, existau două metode de împărțire a poruncilor Decalogului. El a preferat-o pe cea în care primele două porunci erau unite într-una singură, iar a zecea era împărțită în două, așa încât prima tablă a Legii conținea trei porunci, iar a doua, șapte. Biserica Romano-Catolică a adoptat această metodă de aranjare și numerotare a Celor Zece Porunci. Apoi a urmat o prezentare prescurtată a Decalogului. În *Catehismul Bisericii Romano-Catolice* (ed. 1993, pag. 432, 433), prima poruncă este: „Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău: să nu ai alți dumnezei în afară de mine; să nu-ți faci chip cioplit ca să te închini lui”, iar porunca a doua: „Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în zadar”. În felul acesta, versetele 4-6 din Exodul 20 sunt evitate, pentru că, așa cum se știe, Biserica Romano-Catolică justifică practicarea cultului icoanelor și al sfinților. Iată cum o manieră de împărțire a „Cuvântului adevărului” a condus la ocolirea unei porunci a lui Dumnezeu, la uciderea Celor Zece Porunci, pe care Duhul Sfânt, prin diaconul Ștefan, le-a numit „cuvinte vii” (Fapte 7,38).

Mai târziu, Thomas D’Aquino folosește aceeași metodă – *divide et impera* – cu privire la porunca a patra. El spune că această poruncă are două aspecte: unul etic și unul ceremonial. Aspectul etic îl constituie închinarea la Dumnezeu într-una dintre cele șapte zile, iar aspectul ceremonial, faptul că, în Vechiul Testament, această zi a fost sâmbăta. Conform cu gândirea sa, creștinii sunt datori să mențină aspectul etic, dar nu și pe cel ceremonial. Reformatorul Melancton a folosit, de asemenea, acest mod de argumentare, în celebra sa lucrare *De loci comune*, ca să explice de ce nu sunt datori creștinii să respecte sâmbăta. Biblia arată clar că Sabatul, care își are originea la crearea pământului, este mai vechi decât tot sistemul ceremonial și se va menține și pe noul pământ, după încheierea istoriei păcatului.

Pentru că a lovit stâncă – un simbol al Domnului Hristos –, Moise nu a putut să intre în mult dorita țară a făgăduinței. Tot astfel, cei care strică Biblia într-un fel sau altul, prin modul de împărțire a Cuvântului adevărului, își vor da seama față de cine au greșit și pe cine au lovit, în ziua aceea când, în conformitate cu Apocalipsa (19,13), Domnul Isus va apărea „îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge”, purtând numele: „Cuvântul lui Dumnezeu”.

Emilian Niculescu este președintele Conferinței Transilvania de Sud.

Nici un rău și nici o pagubă

Adrian Bocăneanu

Una dintre profețiile mele preferate se află în înflăcăratul capitol 11 din Isaia: „Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt” (vers. 9). Deși aplicația principală a acestei profeții ne conduce spre pământul reînnoit, căminul veșnic al celor mântuiți, nu vom greși dacă vom face din acest verset un ideal către care să tindem încă de pe acum în viața bisericii. Cum ar trebui să fie comunitatea în care „nu se va face nici un rău și nici o pagubă”

O predicare corectă și sănătoasă

Domnul Hristos a predicat astfel, încât „oamenii erau uimiți de învățătura Lui; căci îi învăța ca unul care are putere, nu cum îi învățau cărturarii” (Marcu 1,22). Vorbirea Lui îi entuziasma pentru Dumnezeu pe ascultătorii încurcați de ideile contradictorii ale rabiniilor. Predicarea Lui imprima un nou curs gândirii și faptelor ascultătorilor. Ei trăiau o reînnoire spirituală. Energiile lor adormite erau înviorate. Bolile sufletului le erau vindecate. Oamenii priveau din nou spre Dumnezeu ca spre Părintele și Prietenul lor cel mai bun. Ascultarea era o plăcere, slujirea, un privilegiu – așa cum citim despre mama soției lui Petru, îndată după vindecare, ea „a început să le slujească” (vers. 31).

În comunitățile noastre este multă predicare (poate că Ellen White ar spune „prea multă”). Vorbim noi însă drept cu privire la Dumnezeu? Dacă oamenii nu ar cunoaște altă Evangheliă decât cea pe care noi le-am predicat-o și dacă Domnul Isus ar veni să propovăduiască Evangheliă, s-ar potrivi? Tot ceea ce spunem despre Dumnezeu are o importanță covârșitoare, pentru că va determina și răspunsul oamenilor față de Dumnezeu. Atunci când vorbim despre Dumnezeu, stăm între vii și morți. De aceea Pavel îl soma pe Timotei cu aceste cuvinte: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului” (2 Tim. 2,15).

Cei familiarizați cu experiența creștină timpurie a celei care avea să devină Ellen White își vor aminti de cumplitele chinuri sufletești pe care le-a trăit în copilărie, după ce a ascultat predicarea despre iadul veșnic. Deși bine intenționată, această vorbire a adus-o aproape să-și piardă credința și chiar rațiunea. Deși bine intenționată, predicarea șovăitoare, pesimistă, confuză, contradictorie, unilaterală, plictisitoare și superficială încă îmbolnăvește pe mulți căutători ai mântuirii.

Înainte de a urca amvonul, să ne verificăm ceea ce dorim să transmitem prin câteva întrebări simple: Ce spune predica mea despre Dumnezeu? Îi ajută ea pe ascultători să-L iubească pe Domnul Hristos și să-L alea-

gă cu bucurie drept Prietenul și Mântuitorul lor? Dacă sunt urmărite până la capăt, unde conduc argumentele mele? Ceea ce va rămâne în memoria ascultătorilor este binefăcător și ușor de înțeles? Iată ce ne spune apostolul Pavel: „În biserică, voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înțelese, ca să învăț și pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă” (1 Cor. 14,19).

Relații vindecătoare

După dezamăgirea trăită în Areopag, „Pavel a plecat din Atena, și s-a dus la Corint. Acolo a găsit un iudeu, numit Acuila... cu nevastă-sa Priscila... A venit la ei” (Fapte 18,1.2). Pavel era confuz și deprimat. Acuila și Priscila au fost agenții vindecării, arătându-i încredere, îngrijindu-l și dându-i privilegiul să-și pună la lucru mâinile pentru odihna minții. N-a trecut multă vreme și „Pavel vorbea în sinagogă în fiecare zi de Sabat, și îndupleca pe iudei și pe greci” (vers. 4).

Fiecare persoană care intră în cercul nostru de influență poate să cunoască aceeași experiență vindecătoare, continuând lucrarea Mântuitorului: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evangheliă; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inimă zdrobită... să vestesc anul de îndurare al Domnului” (Luca 4,18.19).

Detalii importante

Însăși realitatea fizică a bisericii are privilegiul să fie un agent al vindecării, atunci când facilitează relații optime și o comunicare bună (printr-o instalație de amplificare), când oferă fiecărei vârste și categorii cadrul potrivit de viață spirituală (prin camere bine luminate și aerisite pentru copii), când nu permite obiceiuri neglijente care transmit bolile (cât vom mai păstra obișnuita cană la găleata cu apă, din care beau la rând zeci de persoane?!), când se iau toate precauțiile necesare pentru ca să nu avem accidente pe șantierul bisericii (într-un fel și regulile de protecție a muncii sunt legi ale lui Dumnezeu) sau în activitatea curentă (sunt instalațiile electrice corect întreținute? Sunt balcoanele și alte locuri periculoase bine marcate și protejate?). Câteodată, ignoranța sau neglijența poate să transforme sărbătoarea într-o tragedie. Aproape că nu-mi vine să cred ceea ce am auzit: că la unele nunți a reapărut un obicei stupid de demult, numit furatul miresei. Numai că acum se face cu mijloacele de acum – și cu riscuri pe măsură. Așteptăm să se producă o tragedie sau ne vom opri la timp?

Și cuvântul are încă multe să ne spună, așa încât „Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci tot pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă” (Is. 11,9).

Antihristul

Mai este viabilă interpretarea adventistă?

Woodrow Whidden

Cum trebuie să se raporteze adventiștii de astăzi la romano-catolicism și, în mod concret, la papalitate? Este cumva timpul să ne reevaluăm punctul de vedere clasic?

Mulți factori au contribuit la intensificarea recentă a discutării acestui subiect delicat. Campaniile de evanghelizare de tip NET, prin satelit, din ultimii cinci ani, au proclamat, în fața multor ascultători din lumea întreagă, modul standard în care adventiștii au înțeles ultima criză majoră din istorie, așa cum este descrisă în Apocalipsa 12-14. În același timp, au existat numeroase eforturi făcute de persoane individuale aparținând unor organizații religioase independente, care au atacat foarte deschis pe papa și romano-catolicismul în moduri stânjenitoare pentru biserica noastră.

În timp ce scriu acest articol, este în curs un proces intentat de Biserica Adventistă cu scopul de a opri o grupare religioasă să folosească numele denominațiunii noastre în strategia sa anticatolică.¹ Pe un alt front, o revistă adventistă neoficială a consacrat recent o mare parte a unui număr al ei ca să facă apel pentru o reevaluare a atitudinilor adventiste față de papalitate.²

Trebuie să se schimbe interpretarea clasică?

Ce trebuie făcut în această situație delicată? S-a schimbat papalitatea în așa măsură, încât Biserica Adventistă trebuie să-și reconsidere în mod serios poziția clasică, potrivit căreia papalitatea este antihristul descris prin „cornul cel mic” din Daniel 7 și 8, „omul fărădelegii” din 2 Tesaloniceni 2 și fiara din mare, asemenea unui leopard, din Apocalipsa 13? De la Conciliul Vatican II, la începutul anilor 1960, s-a schimbat romano-catolicismul în așa măsură, încât Biserica Adventistă trebuie să-și modifice serios sau chiar să-și abandoneze complet interpretarea standard cu privire la antihrist?

Ca adventiști, înainte să atacăm interpretările noastre profetice cu privire la antihrist, este necesar să înțelegem foarte clar în ce constau chestiunile fundamentale reprezentate de natura și caracterul unei astfel de puteri. Cu alte cuvinte, înainte de a încerca să spunem cine este antihristul, trebuie să înțelegem bine care sunt caracteristicile unei astfel de persoane sau ale unui astfel de sistem.

De exemplu, dacă intenționați să declarați că animalele „panda” sunt urși, trebuie să știți care sunt caracteris-

ticile familiei urșilor. Deși în mod frecvent ne referim la animalele „panda” ca fiind urși, a existat un timp în care se spunea că aceste făpturi atrăgătoare se înrudesc mai mult cu familia ratonului decât cu clanul urșilor. Naturaliștii le-au studiat cu atenție natura și caracteristicile și au căutat să clarifice cărei familii îi aparțin ele.³

Pentru noi, prima întrebare este aceasta: Care este natura antihristului? În ce constă însăși esența învățăturilor, a crezului și a practicilor prin care o putere poate fi caracterizată drept antihrist?

De asemenea, trebuie să ne confruntăm în mod onest cu o a doua întrebare: Și-a schimbat într-adevăr Roma papală natura esențială, în ultimele patru decenii, în așa măsură încât Biserica Adventistă de astăzi să trebuiască, în mod cinstit, să renunțe complet la interpretările sale profetice devenite clasice? Fiara asemenea unui leopard, din Apocalipsa 13, despre care s-a spus că reprezintă papalitatea, a evoluat cumva și a devenit acum o „pisică” creștină domestică, fără gheare, care predică Evanghelia și respectă legea?

Da, Roma s-a schimbat

Înainte de a răspunde la aceste întrebări, trebuie să spunem deschis că în romano-catolicism s-au produs multe lucruri pozitive. Progresul major realizat în chestiuni ca libertatea religioasă, accentul pus pe studierea Bibliei (atât în rândurile laicilor, cât și în cele ale persoanelor instruite), puternicele apeluri pentru dreptate socială și pentru ascultare de legea morală și rolul important al Bisericii Catolice în căderea comunismului, toate sunt cu adevărat laudabile. Onestitatea creștină cere din partea noastră, ca adventiști, cel puțin să lăudăm papalitatea din zilele noastre pentru aceste atitudini curajoase.

De asemenea, trebuie să-L lăudăm pe Dumnezeu pentru că aceste transformări au devenit o binecuvântare pentru milioane de oameni. Noi, adventiștii, trebuie să fim foarte bucuroși pentru că acum este mult mai ușor să-i determinăm pe prietenii noștri romano-catolici să studieze Biblia decât a fost cu 40 de ani în urmă. Cu siguranță, declarațiile Conciliului Vatican II privind libertatea religioasă au ajutat să se deschidă calea pentru ca bisericile protestante să se tească Evanghelia în țări catolice în trecut, în care creștinii evanghelici, între care și adventiștii, erau persecutați și intrau foarte greu.

Schimbările au adus Roma cu adevărat în armonie cu Biblia?

Dar, deși recunoaștem și ne bucurăm de acest progres, trebuie să ne întrebăm: Sunt acestea chestiunile esențiale care ne dau posibilitatea să identificăm un antihrist? Avem de-a face cumva în prezent cu o biserică „evangelică”, în armonie cu Biblia și înnoită?

Ca să găsim un răspuns biblic solid la aceste întrebări, propun următoarele teste decisive pentru orice aspirant la candidatură pentru funcția dubioasă de antihrist. Ceea ce face ca o putere să fie prin natura ei un „antihrist” este faptul că ea respinge sau se opune următoarelor lucruri:

1. Autoritatea eternă a legii Celor Zece Porunci ca expresie neschimbătoare a naturii și voinței lui Dumnezeu (Dan. 7,25; Apoc. 12,17; 13; 14,12; 2 Tes. 2,3.4.7.8).

2. Evanghelia îndreptăririi prin har, doar prin credință, nu prin faptele legii (Apoc. 14,6.7; Rom. 1,16.17; Gal. 1,8.9; 2,16; 3,1-14).

3. Locul central al Domnului Isus Hristos ca singurul „mijlocitor” între Dumnezeu și om (Dan. 8,9-14.25; 9,24-27; Apoc. 13,6; 1 Tim. 2,5; Evr. 9,15).

4. Și, în fine, când o astfel de putere neagă aceste adevăruri importante, ea va căuta în cele din urmă să câștige adepți fie prin „minuni false” (2 Tes. 2,7-12; Apoc. 13,11-14; 16,12-15), fie prin forță, prin constrângere (Dan. 7,21.25; 8,9.10.23-25; Apoc. 13,7-10.15-17).

A trăit cu adevărat puterea papală de la Roma o convertire biblică în aceste lucruri esențiale?

Trebuie să definim clar subiectul de care ne ocupăm: înainte să identificăm papalitatea ca fiind antihristul, noi, adventiștii, trebuie să recunoaștem în mod clar autoritatea veșnică a legii lui Dumnezeu, faptul că ea este obligatorie pentru toți cei care mărturisesc că sunt credincioși și, de asemenea, să definim Evanghelia mântuirii doar prin credință, prin lucrarea Domnului Hristos, care este singurul și inegalabilul mijlocitor al celui credincios. Numai atunci poate fi identificat „acel Nelegiuit” (2 Tes.

2,8). Numai atunci se poate afirma în mod credibil că orice putere care respinge aceste adevăruri importante va folosi probabil minuni și forță de constrângere ca să câștige adepți la legile sale false, la evanghelia sa denaturată și la mijlocitori omenști.

Doctrina, nu conduita, constituie adevăratul test

Interpretarea și identificarea de către adventiști a lui antihrist nu s-au bazat niciodată, în primul rând, pe pretensele eșecuri morale și pe corupția vreunei organizații religioase. De 150 de ani, noi susținem că lucrul esențial îl constituie ceea ce se învață despre Domnul Hristos ca mijlocitor care mântuiește și despre subiectele strâns legate de acesta: legea cea sfântă și „Evanghelia veșnică”.

Papalitatea de la Roma, la fel ca orice organizație omenească, conține un amestec din punct de vedere moral și etic. Au existat papi buni și papi răi, alături de mari sfinți și mari păcătoși. Dar practica de ordin moral sau etic a unei anumite religii nu reprezintă problema centrală pentru adventiști. Toate organizațiile omenești (inclusiv biserica noastră „slabă și cu defecte”) sunt, din nefericire, păcătoase. Perfecțiunea morală nu a fost subiectul de discuție nici pentru reformatorii protestanți și pentru succesorii lor, care, în mod consecvent, au identificat puterea papală ca antihrist.

Îmi vine cu putere în minte o întâmplare din perioada în care urma cursuri postuniversitare la un seminar cu orientare ecumenică, aparținând uneia dintre principalele biserici protestante. Într-o zi, în timpul unui seminar despre gândirea lui Jonathan Edwards, teolog american din secolul al optzecelea, care conducea adunări de rezeșteptare, ne-am concentrat atenția asupra unei discuții a scrierilor anticatolice ale lui Edwards.

Profesorul, un om cu vederi foarte liberale și ecumenice, a intrat în sală și a scos un dosar plin cu pliante ale Seminarului de Apocalipsa al Bisericii Adventiste. Spre consternarea mea, el a început imediat să-l numească pe Edwards un bigot anticatolic, pentru că atitudinea lui cu privire la

antihrist era foarte asemănătoare celei expuse în pliantele adventiste.

Cât am putut de calm, i-am spus profesorului că, dacă intenționează să-l numească bigot pe Edwards, trebuie să mă numească și pe mine la fel. Apoi i-am amintit faptul că oamenii considerați ursuzi și capricioși, ca Edwards și ca adventiștii, nu sunt mănânați de bigotism și de ură religioasă, ci de o preocupare adâncă pentru lucrurile esențiale – legea, mântuirea și locul central al Domnului Hristos ca Mare Preot mijlocitor.

Nu știu dacă l-am convins, dar așa vrea să-i conving pe adventiști că acestea sunt subiectele care ne constrâng, deși nu ne face plăcere, să identificăm orice pervertire anticreștină a Evangheliei biblice.

Ce spune Roma despre Biblie și despre lege?

Pasaje biblice care îl descriu pe antihrist ne ajută să înțelegem foarte clar faptul că această putere caută să acționeze împotriva legii lui Dumnezeu, mai ales a legii care se ocupă de „timp” și care îl identifică în mod clar pe marele Dumnezeu Creator/Răscumpărător (Dan. 7,25; 2 Tes. 2; Apoc. 12,17; și cap. 13).

De ce legea biblică, mai ales Legea Celor Zece Porunci, este așa de importantă pentru adventiștii de ziua a șaptea? Pur și simplu pentru că Biblia arată foarte clar că, fără această lege, lumea se îndreaptă fără speranță spre anarhie morală. Fără lege, mântuirea personală este în pericol. Unde nu există lege, nu există păcat. Dacă nu există păcat, nu este nevoie de un Mântuitor divin. Pe de altă parte, dacă există doar o lege omenească, atunci avem nevoie doar de un „mântuitor” omenesc, ca să ne salveze din ceea ce nu este chiar un păcat real.

Adventiștii de ziua a șaptea cred că singura cale prin care Domnul Isus poate fi înălțat cu adevărat este aceea de a ne atrage atenția și a ne da posibilitatea să vedem clar întunericul stării noastre disperat de păcătoase în raport cu legea. Și totuși, trăsăturile legii care par să fie în cea mai mare măsură ținta antihristului sunt exact acele porunci din lege care au de-a

face cu închinarea adevărată față de Dumnezeu. Subiectul central din Daniel 7 și Apocalipsa 13 ține de închinare: se vor închina oamenii Creatorului sau se vor închina „fiarei”? Mai mult decât atât, toate trei puterile reprezentate prin „fiare” din Apocalipsa 13 fac în mod clar război împotriva primelor patru porunci – exact cele care reglementează și definesc închinarea față de adevăratul Dumnezeu.⁵

Cum se prezintă Roma papală atunci când i se aplică acest prim test-cheie? Dovezile sunt absolut convingătoare. Biserica Romano-Catolică, cea mai mare dintre toate bisericile creștine, este o locomotivă uriașă a opoziției față de unitatea sacră și integralitatea celor Zece Porunci și ea și-a concentrat atacul în mod special asupra legilor de pe prima tablă a celor Zece Porunci.

Această atitudine „antilege” este evidentă, desigur, în catehismele mai vechi ale Bisericii Romano-Catolice. Dar se vede ea și în biserica de după Conciliul Vatican II? Răspunsul – și de data aceasta – este în mod clar „da”. Dovezile abundă în noul catehism al Bisericii Romano-Catolice⁶ și în recenta „scrisoare apostolică”, *Dies Domini*, care s-a ocupat de sfîntenția duminicii.⁷

Când citim aceste solii directe din partea papalității, observăm clar faptul că, în timp ce Roma a păstrat „zece porunci”, ele nu sunt cele Zece Porunci din Exodul 20 și cele Zece despre care au predica Domnul Isus și apostolul Pavel – exact cele Zece Porunci pentru apărarea și înălțarea căror a murit Domnul Isus. Pe baza documentelor cu cea mai mare autoritate pe care le avem – catehismul nou și definitiv al bisericii, realizat sub îndrumarea papei Ioan Paul II –, este clar că Roma papală nu s-a schimbat.

Ce spune Roma despre îndreptățirea prin credință?

De ce doctrina îndreptățirii prin har, doar prin credință, este așa de importantă?

Deseori uităm gândul acesta, dar subiectul de care s-a ocupat inițial Reforma protestantă nu a fost princi-

piul Biblia și „numai Biblia” (*sola scriptura*); reformatorii au fost preocupați cel mai mult de felul în care omul este împăcat cu Dumnezeu. Principalul motiv pentru care Luther a început să spună că Roma papală reprezintă antihristul l-a constituit convingerea lui că metoda de îndreptățire oferită de papalitate este nebiblică și distruge pacea și siguranța creștinului.⁸

La Conciliul din Trent, din secolul al șaisprezecelea, a fost formulat cu claritate modul în care Biserica Romano-Catolică învață că suntem îndreptățiți.

Desigur, se spune, oamenii sunt îndreptățiți prin harul lui Dumnezeu. Dar ceea ce produce o manifestare interioară (sau subiectivă) a neprihănirii Domnului Hristos este harul sfinților al lui Dumnezeu, introdus în cel credincios prin sacramentele bisericii. Această neprihănire interioară, „introdusă”, formează baza de merite pentru îndreptățirea credinciosului care se căiește de păcatele sale.

În cuvinte simple, Roma papală înlocuiește îndreptățirea doar prin credință, prin care păcătosul este *socotit* sau *considerat* neprihănit de dragul Domnului Hristos, cu o îndreptățire care îl face pe păcătos neprihănit, printr-un har interior, sfințitor sau transformator. Se declară că păcătosul este îndreptățit prin acest har transformator. Acest har interior, sfințitor, face disperat de ambiguă și înghite complet învățătura biblică despre îndreptățirea prin har, doar prin credință. Altfel spus: Roma învață că păcătosul este îndreptățit datorită acțiunii pe care harul o aduce la îndeplinire în el. (Este foarte important să se facă distincție între acțiunea harului în cel păcătos și acțiunea harului pentru cel păcătos – n. red.)

Aceasta este concepția împotriva căreia reformatorii protestanți din secolul al șaisprezecelea au scos marele strigăt de luptă – „îndreptățirea doar prin credință, nu prin faptele legii” (*sola fide*). Ei nu spuneau că harul a desființat legea.⁹ Ei declarau doar că singurul mod prin care o persoană este îndreptățită cu adevărat îl reprezintă nu faptele de ascultare, ci credința în meritele neprihănirii Domnului Hristos, care sunt atribuite ce-

lui credincios prin mijlocirea Domnului Hristos în cer. Credinciosul stă în picioare, iertat și primit, *de dragul/datorită Domnului Hristos* și, din punct de vedere juridic, el se află într-o stare nouă, *obiectivă*, și anume de om fără păcat în fața lui Dumnezeu.

Reformatorii nu au negat niciodată harul sfințitor sau transformator. Ei au susținut că harul acesta constituie rezultatul inevitabil al primirii Domnului Hristos prin credință – un rod al neprihănirii atribuite a Domnului Hristos, prin care cel credincios este îndreptățit.

De ce subiectul îndreptățirii este atât de crucial astăzi?

Dacă eu sunt mântuit pentru ceea ce Domnul Hristos face în mine, și nu pentru ceea ce El a făcut pentru mine, cum pot să fiu sigur vreodată că ascultarea și faptele mele bune vor fi îndestulătoare pentru a satisface dreptatea infinită a lui Dumnezeu?

Dintr-o „evanghelie” falsificată rezultă, de obicei, două tragedii strâns legate una de alta:

1. Dacă nu au siguranța că sunt îndreptățiți printr-un act obiectiv al lui Dumnezeu, credincioșii care sunt foarte conștienți de greșelile lor cad pradă disperării aproape totdeauna. Această descurajare îi face pe mulți să se dea bătăuți, pur și simplu, și să abandoneze disciplina legii lui Dumnezeu. Concluzia lor este aceasta: „Pentru că ascultarea desăvârșită de lege este imposibilă, trebuie să ne lăsam în voia poftelor noastre și să profităm de viață cât mai mult”.

2. Unii credincioși, știind că ei niciodată nu sunt în conformitate deplină cu legea lui Dumnezeu, sunt ispițiți să „taie” din lege, să micșoreze cerințele ei în așa măsură, încât să se convingă de faptul că au împlinit cerințele ei reduse – stare care pe drept cuvânt poate fi numită „fariseism”. Calea fariseică spre îndreptățire este cel mai subtil mod de a degrada legea lui Dumnezeu. Dacă acel coș de baschet s-ar afla la doar doi metri înălțime, aș putea să devin un mare artist la lovituri reușite!

Credincioșii care sunt prinși în cleștele fariseismului ajung preocupați să îplinească doar „litera” legii,

printr-o ascultare sterilă, mecanică. Ei nu-și dau seama de natura înfinită a neprihănirii legii Domnului Hristos și de aceea își conving ușor sufletul disperat că cerințele legii au fost împlinite. În realitate, tot ce fac ei este doar o executare mecanică; ei sunt despărțiți de Domnul Hristos și se amăgesc singuri.¹⁰

Este adevărat că Roma papală învață și astăzi că suntem îndreptățiți prin harul interior, transformator, al lui Dumnezeu, și nu prin neprihănirea atribuită a Domnului Isus? Da, cu siguranță. Concluziile Conciliului din Trent constituie și acum etalonul citat de noul catehism catolic. Modul oficial prin care papa spune că suntem îndreptățiți continuă să fie un impresionant sistem de îndreptățire prin fapte.¹¹

În ultimele luni, mulți protestanți au ajuns în încurcătură cu privire la acest subiect, din cauza „Declarației comune despre doctrina îndreptățirii”. Federația Mondială Luterană și Biserica Romano-Catolică au semnat această declarație pe 31 octombrie 1999 și ea a fost amplu mediatizată. (Pentru o analiză detaliată, vezi articolul „Numai prin har?” de Clifford Goldstein, la pagina 18.)

Deși Declarația comună are un limbaj asemănător celui luteran, este foarte clar faptul că Roma nu a renunțat la poziția sa clasică, prezentată succint în cele de mai sus. În acest document nu există nimic care să nege teologia votată la Conciliul din Trent, cu 400 de ani în urmă, sau prezentată în recentul catehism al Bisericii Catolice.

În al doilea rând, Declarația comună este un exemplu clasic de diplomatie ecumenică, în care participanții caută să ajungă la un consens vag, fără să se confrunte de fapt cu realitățile neplăcute ale deosebirii de păreri. Un observator ager a făcut următoarea afirmație: „Astăzi, Biserica Catolică admite faptul că, în ce privește îndreptățirea, poziția luterană este acceptabilă și nu reprezintă o doctrină care să despartă biserica. Aceasta nu înseamnă că romano-catolicii au adoptat acum poziția luterană. Ei doar *s-au făcut că nu o văd* și probabil vor continua să-și formu-

leze propriul punct de vedere despre îndreptățire, în termeni catolici foarte tradiționali”.¹²

Advenștii ar putea dori ca Roma să fi adoptat cu adevărat modul excepțional în care luteranii înțeleg îndreptățirea. Dar, până când Roma nu respinge concluziile Conciliului din Trent – exprimate și acum în noul său catehism –, nu s-a realizat nici un progres.

Se angajează încă Roma papală în opoziția ei subtilă față de îndreptățirea biblică? Documentele cu cea mai mare autoritate ale Bisericii Romano-Catolice oferă dovezi concludente că răspunsul este „da”.

Isus, singurul mijlocitor – Ce spune Roma?

Calea mântuirii, așa cum o prezintă Biserica Catolică, nu numai că subminează îndreptățirea, făcând-o să se confunde cu sfințirea, ci de asemenea tinde să nege rolul central al Domnului Hristos ca mijlocitor care mântuiește.

Calea mântuirii în Biserica Romano-Catolică este un vast sistem sacramental, în care se consideră că harul este mijlocit prin sacramentele administrate de preoți hirotoniți. Sacramentele și preoții-oameni (vicari – cei care îl reprezintă pe papa, „vicarul lui Hristos” pe pământ) sunt canalele harului mântuitor. Cele mai importante sacramente sunt Euharistia (Cina Domnului) și penitența (spovedania și tot ce cuprinde ea – n. red).

Simbolurile trupului frânt și sângelui vărsat ale Domnului nu sunt doar semne pline de prezența spirituală a Domnului Isus; prin cuvintele („Acesta este trupul Meu”) rostite de preotul/vicarul care oficiază, aceste simboluri („gazde”) devin chiar trupul și sângele adevărate ale Domnului Isus. Și, împărțându-se cu acestea, catolicii se împărtășesc cu Domnul Isus și cu harul Său mântuitor.

Faptul că, în sistemul romano-catolic, sunt necesari alți mijlocitori în afară de Domnul Hristos se poate vedea mai ales atunci când privim la sacramentul penitenței. Când o persoană merge la confesiune, preotul/confesorul îi oferă penitentului absol-

vire (iertare) de păcate. Preotul absolvă (iartă) vinovăția păcatului și pedepsele lui veșnice, dar nu și pedepsele temporale (pământești, legate de timp). Aceste ultime pedepse trebuie să fie satisfăcute, sau „achitate”, prin indulgențe. Aceste indulgențe scot merite din așa-numitul tezaur de merite – un vast rezervor de merite suplimentare, câștigate de Domnul Hristos și de sfinți, prin viața lor neprihănită. Accesul la acest tezaur este prerogativa bisericii și credincioșii îl obțin prin diverse acțiuni, prin îndeplinirea unor rânduieli sau prin achitarea unor sume de bani.

Cum trebuie să înțelegem toate acestea?¹³

În Noul Testament nu se cunoaște nimic despre o asemenea preoție omenească neobișnuită, cu rol de mijlocire sacramentală (în care este inclusă Maria, mama Domnului Isus). Biblia spune foarte clar că aceia care își regretă păcatele pot să se apropie, prin credință, „cu deplină încredere de scaunul harului”, prin mijlocirea Domnului Hristos – „singurul mijlocitor dintre Dumnezeu și oameni” (Evr. 4,16; 1 Tim. 2,5).

Acest sistem vast și complicat a îndepărtat total din centrul atenției mijlocirea Domnului Hristos din sanctuarul din cer și a pus în locul ei o jertfă pământească, creată de o preoție omenească de pe pământ, care se slujește cel puțin parțial de meritul realizării omenești, pentru a produce o neprihănire a omului.

Când Roma va respinge complet această înțelegere sacramentală a harului mântuitor, așa de strâns unită cu meritul omului, atunci și numai atunci vom putea fi siguri că ne îndreptăm spre un progres cu adevărat biblic, hristocentric.

Metode necinstite de a-i convinge pe alții

Ultimul semn de identificare a unui antihrist are de-a face cu metodele sale necinstite de a-i convinge pe alții de pretențiile lui, deseori prin minuni false sau prin manipulara puterii de guvernare civilă.

Desigur, în prezent, Roma nu mai este puterea persecutoare din trecut.

Dar s-a schimbat cu adevărat caracterul ei în mod esențial? Acțiunile mai moderate din perioada actuală sunt cumva indicii reale ale unui nou angajament față de libertatea de conștiință și de alegere a omului?

Avertizarea deseori citată a lui Ellen White răsună și astăzi cu o claritate teribilă: „Să fie înlăturate restricțiile impuse acum de guvernele pământești, iar Roma să fie pusă din nou în puterea ei de mai înainte, și în scurtă vreme s-ar vedea o renaștere a tiraniei și a persecuției ei”.¹⁴

Desigur, Roma folosește minuni false ca să câștige adepti. Ca dovadă, nu trebuie decât să observăm numeroasele rapoarte despre aparițiile fecioarei Maria în întreaga lume. Aceste apariții, la care se adună zeci de mii de credincioși, sunt doar un fel de spiritism îmbrăcat în hainele cultului aparent evlavios al Mariei. Potrivit Scripturii, Maria nu este nici mijlocitor și nici nu se află în viață. Ea este moartă, iar zvonurile despre aparițiile ei sunt fie scamatorii omește frauduloase, fie autoamăgire, fie minuni demonice. Și totuși, mulțimile sunt pline de respect și teamă când aud vești despre aparițiile ei. Milioane de oameni caută minunile pe care se crede că le face ea pentru cei suferinzi și pentru cei oprimați.

Ceea ce nu se poate realiza prin spectacol se încearcă adesea prin forță. Este adevărat că, în prezent, papalitatea nu este angajată în persecuție fizică deschisă, dar nu îndrăznim să uităm următorul adevăr evident: Orice autoritate pământească, politică sau religioasă, a cărei putere motivatoare pentru ascultare nu este dragostea de Dumnezeu, va trebui în mod inevitabil să recurgă la forță ca să câștige acordul altora față de convingerile și practicile sale.

Două exemple biblice instructive îmi vin imediat în minte:

1. Când sacrificiul fals al lui Cain, oferit fără sânge de animal, a fost respins (în contrast cu jertfa de sânge adusă de Abel), Cain a recurs la forță.

2. Când iudeii din timpul Domnului Hristos – care nu aveau scrupule în ce privește sfințenia legii lui Dumnezeu (Marcu 7,7-13) și mân-

tuirea prin har, doar prin credință – nu au putut să înfrângă învățătura Sa, în cele din urmă L-au omorât chiar pe Acela care era autorul atât al Legii sfinte a lui Dumnezeu, cât și al planului de mântuire.

Când Legea lui Dumnezeu este de naturată, când harul Domnului Isus este transformat în merit omenesc, când mijlocirea inegalabilă a Domnului Isus este înlocuită cu mijlocitori omeștești, putem fi siguri că minunile false și tirania statului sunt foarte aproape.

Învățăm să-L înălțăm pe Isus

Atunci când aplicăm aceste patru teste-cheie la sistemul religios Romano-Catolic, concluzia tristă, dar inevitabilă, este aceea că sistemul papal constituie și astăzi marea putere văzută de profeți și descrisă în Daniel 7 și 8, în 2 Tesaloniceni 2 și în Apocalipsa 13. Nu scriu lucrul acesta cu un sentiment de triumfalism sau de exaltare, pentru că acest tablou pe care îl prezintă Biblia este extrem de trist.

Întrebarea-cheie nu este dacă noi, adventiști, trebuie să pregătim acum o altă campanie ca să descoperim metode noi și inventive de a critica neîndurător papalitatea. Mai degrabă, ca mișcare profetică, suntem chemați să ne rugăm stăruitor și să studiem noi metode prin care să înălțăm pe Domnul Isus, legea Sa și mântuirea Sa prin har, așa cum n-am făcut-o niciodată.

Dacă nu am prezentat în mod clar „vestea cea bună”, mă tem că prietenii noștri romano-catolici nu vor fi în stare să primească favorabil vestea cea rea cu privire la antihrist. Acesta este lucrul cel mai esențial pentru toți oamenii – indiferent dacă ei sunt necreștini, creștini catolici (greco- și latino-/romano-catolici) sau protestanți: Îl iubim noi pe „singurul Mijlocitor”, pe „Legiuitorul”, destul de mult ca să fim dispuși să murim pentru cei prinși în plasa sistemului antihrist?

Obiectivul nostru nu poate fi doar acela de a ieși învingători într-o discuție cu privire la identitatea antihristului. Trebuie să ne asigurăm că mâr-

turia noastră pentru Domnul Isus și pentru minunatul Său plan de mântuire constituie o chemare care îi determină pe căutătorii sinceri să iasă din sistemul „babilonian”. Dacă dăm mărturie cu iubire pentru Domnul Isus și pentru sacrificiul Său adus „o dată pentru totdeauna” pentru păcat, antihristul va fi demascat mai bine ca niciodată.

¹ În prezent, la un tribunal din Florida este în curs un proces în care Biserica Adventistă solicită ca instanța să-i ceară unei adunări disidente să nu mai folosească numele bisericii în atacurile ei publice, prin răspândirea de afișe, împotriva papalității și a romano-catolicilor.

² „Adventism and Catholicism”, *Spectrum* 27, numărul 3 (Vara 1999): 30-52.

³ În timpul unei recente vizite la sectorul cu animale panda, la renumita grădina zoologică din San Diego, am aflat că naturalistii înclină acum spre teoria că, în definitiv, aceste animale fac parte din specia urșilor, nu din familia ratonului.

⁴ Ellen White, *Testimonies to Ministers*, pag. 15.

⁵ Vezi discuția foarte adâncă a acestui subiect în cartea lui Jon Paulien, *What the Bible Says About the End-Time* (partea 4), mai ales capitolul 11, paginile 121-129.

⁶ *Catechism of the Catholic Church* (Chicago: Loyola University Press, 1994), pag. 498-611 (În limba română, vezi *Catehismul Bisericii Catolice*, Arhiepiscopul Romano-Catolic de București, 1993 – n. red.)

⁷ Publicată la Vatican, pe 31 mai 1998.

⁸ Vezi biografia lui Martin Luther, scrisă de James M. Kittleson, intitulată *Luther the Reformer: The Story of the Man and His Career* (Minneapolis: Augsburg Pub. House, 1986), pag. 152 ff. Este o carte foarte interesantă și conține analize deosebit de fine.

⁹ Aceasta este învățătura falsă a antinomianismului. Denumirea vine de la cuvintele grecești *anti* („împotriva”) sau „a lua locul”) și *nomos* („lege”). Adică învățătura că harul care îndreptățește deființează legea.

¹⁰ Aceasta a fost starea tristă a lui Pavel înainte să primească o viziune a neprihănirii Domnului Hristos; vezi Filipeni 3,1-15, mai ales versetele 5-7.

¹¹ *Catechism*, pag. 366-370. În mod special, vezi citatul cu autoritate, de la pagina 367, de la Conciliul din Trent – cuvântul definitiv cu privire la harul care îndreptățește, cuvânt care a respins doctrina Reformei despre îndreptățirea „doar prin credință, fără faptele legii”.

¹² Douglass A. Sweeney, „Taming the Reformation”, *Christianity Today*, 10 ianuarie 2000, pag. 63-65.

¹³ *Catechism*, pag. 384-399 (despre Euharistie și preotie); pag. 481-490 (despre har și îndreptățire) și pag. 370-374 (despre indulgențe).

¹⁴ Ellen White, *Tragedia veacurilor*, ed. 1997, pag. 578.

Woodrow Whidden este profesor de religie la Universitatea Andrews, Berrien Springs, Michigan. *Adventist Review*, 25 mai 2000

Astăzi suntem frați

*Doi bărbați, două biserici, o singură
localitate, o singură pasiune*

Slawomir Malarek

Eu am venit la Brandon, Manitoba, în vara lui 1995. Misiunea mea era să înviorez bisericile noastre din acest oraș, al doilea ca mărime din provincia respectivă. Doar șapte persoane veneau la biserică în care lucrez. Dar Dumnezeu zâmbea binevoitor, îngerii priveau cu respirația tăiată și în mintea tuturor era întrebarea: Ce oameni noi vom întâlni? Și prin ce experiențe emoționante vor răspunde Evangheliei?

O legătură cu trecutul

„Este uimitor!” am exclamat în timp ce stăteam pentru prima dată în fața unei biserici neobișnuite, din partea cea mai veche a orașului Brandon. Structura din lemn, cu ferestre înguste, având profil ascuțit la capete, și cu o turlă mică, era în mod evident specifică Europei răsăritene. De altfel, se afla situată la numai câteva sute de metri față de două biserici ortodoxe cu acoperiș în formă de bulb, ca un dom cu vârf ascuțit, una ucraineană și cealaltă greacă. În partea din față, în exterior, se afla o plăcuță, pe care scria: „Biserica Catolică Națională Poloneză”. Mi-am adus aminte de biserici asemănătoare din patria mea, Polonia. Deși catolică în ce privește teologia, această biserică nu recunoștea autoritatea papei și le permitea preoților să se căsătorească.

Era aproape incredibil să descopăr această biserică în mijlocul preriei canadiene, chiar în inima vastului continent America de Nord.

Privind-o, nu mi-am putut reține un zâmbet când am citit numele preotului scris pe plăcuță: „Părinte Anthony Budzik”. Știind că, în poloneză, numele acesta înseamnă „ceas deșteptător”, m-am întrebat dacă el a avut vreodată probleme cu enoriașii, dacă aceștia au adormit în timpul predicilor lui.

Am observat o casă pe același teren pe care era și biserică și am presupus că trebuie să fie locuința parohială. Am deschis poarta, m-am apropiat de ușa din față și am bătut de câteva ori, fără să primesc vreun răspuns. *Mă voi întoarce*, mi-am promis hotărât.

Unde să încep?

În primul meu an de activitate la Brandon, am

lucrat mult cu biserica noastră adventistă. Brandon este un oraș care pulsează de viață și energie. Are 40.000 de locuitori, dar, cu industria și comerțul său, servește o populație de peste 150.000. Este centru universitar și are mai mult de 30 de biserici. Din nefericire, numărul celor care veneau la biserică adventistă a scăzut la șase sau șapte, și aceștia erau mai mult persoane în vârstă.

Am început cu un efort voluntar al tuturor membrilor de a ne aranja clădirea. Apoi am pregătit o mulțime de materiale publicitare, ca să-i anunțăm pe concetățenii noștri că nu am desființat biserica, așa cum credeau unii dintre ei.

Pentru primul nostru proiect de evanghelizare, am folosit casete video de la seria NET '95. Oamenii au început să vină la întâlnirile noastre.

Gândindu-mă încă la părintele Budzik, am participat la întâlniri ale consiliului local al preoților și pastorilor, sperând că îl voi întâlni acolo. Dar l-am căutat în zadar. Între timp, terminaserăm deja seminarul de Apocalipsa, în continuarea seriei de evanghelizare, și lansaserăm prima școală biblică prin corespondență.

Apoi, în toamna lui 1996, am cumpărat un echipament de recepție a transmisiunilor prin satelit și așa am adus la Brandon seria NET '96, proiectată pe un ecran de cca 3 m. După un an de eforturi, cinci suflete prețioase au fost botezate. Dar, fiind ocupat cu aceste activități, aproape am uitat de preotul polonez.

O întâlnire providențială

Într-o zi, în primăvara anului 1997, soția mea, Brigitta, care este din Elveția, s-a întâlnit cu părintele Budzik în mod cu totul neașteptat, în fața băncii, când ea își parca mașina. Un mic steag polonez, lipit pe geamul din spate al mașinii noastre, i-a atras atenția. El stătea în picioare împreună cu un băiețel, și-a stins țigara și a început conversația. „Sunteți din Polonia?” a întrebat el cu un accent ușor.

„Eu nu sunt, dar soțul meu este din Polonia”, a răspuns ea și apoi a explicat că întreaga noastră familie are trei cetățenii: poloneză, elvețiană și canadiană.

„Sunteți polonez?” l-a întrebat ea bănuind răspunsul. „Ce faceți aici, în Brandon?”

„Da, sunt polonez și sunt preot.”

„Și soțul meu este preot! De fapt, este pastor.” Brigitta a râs spontan, uimită de această „coincidență”.

Emoționată încă de turnura evenimentelor, ea i-a dat lui Tony (așa s-a prezentat el) numărul nostru de telefon și l-a îndemnat să ne sune.

El nu a sunat imediat, dar, când a făcut-o, nu putea fi un timp mai bun. Eram în toiul unei noi serii de întâlniri de evanghelizare și mă aflam în drum spre biserică pentru una dintre conferințele din NET '96, pe care o repetam de pe casete. L-am invitat la acea întâlnire. El a avut amabilitatea să vină și a stat până la sfârșitul programului. Subiectul era sănătatea și mă întrebam dacă este cea mai bună temă care să slujească drept introducere în solia adventistă.

Când am vorbit împreună, după întâlnire și apoi din nou după câteva zile, acasă la mine, am descoperit că Tony era preocupat foarte mult de sănătate. De asemenea, el mi-a spus că biserica lui avea puțini membri și că salariul abia îi ajungea să acopere cheltuielile lunare ale familiei. Tony avea soție, Yolanda, și doi băieți, Angelo, de 7 ani, și Adriano, de 3. El a spus că asculta predicatori evanghelici la televizor și că deseori citea din Biblie.

Entuziasmat de ceea ce auzeam, am vorbit cu Tony în poloneză, sperând că ardoarea mea va fi exprimată mai bine în limba noastră maternă: „Tony, știi, experiența ta îmi aduce aminte de tatăl meu, care a fost tot preot catolic în Polonia. În 1960, el a devenit pastor adventist. Poate că Domnul te conduce în aceeași direcție. Nu te îngrijora de viitor și nici de mijloace financiare. Studiază Cuvântul Lui, descoperă adevărul Său, urmează voința Sa, iar El îți va conduce viața și Se va îngriji de trebuințele tale”. Apoi m-am rugat pentru el și pentru familia sa.

Ne-am despărțit cordial, dar aveam un sentiment clar că Tony este prea mult preocupat de urgența nevoilor lui imediate ca să-și dea

seama de importanța apelului meu. Mult timp nu am mai primit nici o veste de la el, așa că am decis să-i dau suficient răgaz; m-am rugat ca Dumnezeu să facă restul.

Impresionat de Duhul Sfânt

Cel mai agresiv program al nostru de evanghelizare a avut loc în 1997. Seria de programe a început cu un seminar numit „Libertatea financiară”, a urmat un seminar de Daniel, după care am repetat întâlnirile NET '96. Din nou am lansat cursul biblic prin corespondență, acoperind orașul pentru a patra oară cu anunțuri.

În septembrie 1997, am încununat anul cu prezentările evanghelice pe casete video *Pregătire pentru mileniul următor*, cu pastorul Doug Batchelor. Seminarul avea scopul să-i ajute pe cei interesați de biserica noastră să ia decizia de a se boteza. De data aceasta, am hotărât să înmănăm anunțurile. Astfel, am vizitat 3.000 de locuințe. Eu am ales în mod intenționat să merg în partea veche a orașului, unde locuiau mulți europeni, între care și Tony.

În trei ocazii, după ce am vizitat multe case din cartierul său, am bătut la ușa lui Tony doar ca să fiu dezamăgit că nu l-am găsit acasă. Dar am continuat să revin.

Când am mers a patra oară la el, Tony era acasă și m-a invitat bucuros să intru. I-am spus care era scopul vizitei și că aveam convingerea că trebuie să-l invit personal la aceste întâlniri importante. El mi-a mulțumit și, fără nici o ezitare, a promis că va veni în seara de deschidere.

În timp ce stăteam în sufrageria sa, a decurs o conversație foarte neobișnuită.

„Tony, apreciez mult faptul că ești un om fără prejudecăți”, am început eu. „Rar se întâmplă ca un preot catolic să participe la o întâlnire ținută într-o biserică protestantă.”

Răspunsul său m-a uluit. „Slawek, de câțva timp, mi-am îndreptat atenția către alte biserici, le studiez

teologia și le ascult predicile la televizor. De asemenea, îmi studiez Biblia”, a spus el, arătând spre o Biblie la care ajungea cu mâna.

„Soția mea are Biblia ei în bucătărie”, a mărturisit el cu mândrie.

„Am observat că citezi frecvent din Scripturi, ceea ce este cu totul neobișnuit pentru un catolic. De asemenea, am observat că nu ai crucifixuri pe pereți, așa cum se obișnuiește”, am spus eu.

El a zâmbit și a explicat: „Casa aceasta, care aparține bisericii, era plină de crucifixuri. Dar noi le-am dat jos. De câțva timp, eu nu mai cred în chipuri și în crucifixuri. Cred că acestea înseamnă idolatrie și o spun deschis enoriașilor mei. Eu le spun că rozariul nu are ce să caute în adevărata religie a inimii și că sărutarea statuiilor și plecaciunile în fața lor nu Îl vor face pe Dumnezeu să ne iubească. Unii sunt foarte deranjați de vederile mele, pentru că aceasta este tradiția lor de generații întregi”.

„Deci nu crezi în aparițiile Mariei?” Începeam să mă delectez de ceea ce auzeam.

„Nu”, a răspuns el. „De fapt, odată, când locuiam în Ontario, în biserica noastră era o femeie care avea viziuni. Câțiva membri laici și eu am mers să-i punem unele întrebări. Dintr-o dată, vocea ei s-a schimbat și a devenit ca aceea a unui copil. Ea pretindea că Isus la vârsta de 7 ani este cel care vorbește prin ea. Toți cei din jurul meu au început să îngenuncheze, au făcut semnul crucii și au spus: 'Minune! Minune!’”

„Tu ce ai făcut?” l-am întrerupt eu, neputând să-mi rețin curiozitatea.

Tony a continuat: „Eu i-am întrebant: 'Știi ce obișnuia să facă Isus cu femeii ca ea? Scotea demonii din ele’. Au încercat să mă contrazică, spunând că este o minune”.

„Vei intra în conflict cu biserica ta?” am întrebat, încercând să văd cât de puternic era atașat de biserica lui.

El a întins mâna și a luat o carte groasă de pe masa pentru cafea.

„Această carte conține cam 1.200 de reguli ale bisericii noastre. Într-o zi, am ținut-o în mână în fața credincioșilor mei și am spus: 'Și îi mai criticăm pe evrei pentru că au vreo 600 de reguli făcute de ei! Cine este mai vinovat?'”

El a adăugat: „Eu și acum le fac un serviciu bun. În biserica noastră numărul membrilor a crescut la 30. Ei știu că nu vor găsi un preot mai bun”.

Ne-am mutat în bucătărie și Tony m-a servit cu niște răcoritoare. Dar nu am vrut să abuzez de ospitalitatea lui; m-am uitat la ceas și am spus că e timpul să plec. În timp ce ultimele sale cuvinte îmi răsunau încă în urechi, l-am privit în față și l-am întrebat cu toată seriozitatea: „Tony, tu crezi că Biserica Catolică este adevărata biserică a lui Dumnezeu pe pământ?”

Răspunsul său a venit prompt: „Nu; tocmai de aceea sunt în căutare”.

La fel de rapid a venit următoarea mea întrebare: „Tony, dacă ești convins de lucrul acesta, ce faci în această biserică? De ce nu pleci?”

„Sunt sigur că voi pleca. Depinde doar de momentul potrivit”, a spus el zâmbind.

Ne-am rugat împreună și am plecat bucuroși.

Așa cum a promis, Tony a venit în seara de deschidere a seminarului prezentat de Doug Batchelor. Și-a adus cei doi fii cu el, iar soția mea, Brigitta, a fost fericită să-i includă în clasa ei, deja mare, de copii. Copiilor le-a plăcut programul lor așa de mult, încât abia au așteptat să vină la întâlnirea următoare. Tot timpul îi întreba pe părinți: „Când mai mergem să-l ascultăm pe celălalt preot?”

Tony s-a bucurat enorm de prima întâlnire. Stilul pastorului Batchelor i s-a potrivit. Tony a sorbit fiecare cuvânt. După prima întâlnire, am vorbit împreună.

„Îți mai amintești când am venit prima dată, în primăvară, la una dintre prezentările lui Mark Finley?” a întrebat Tony.

„Sigur, țin minte chiar că a vor-

bit despre sănătate.”

„În timp ce vorbea despre fumat”, a continuat Tony, „el a parafrazat textul din Filipeni: 'Pot totul în Hristos, care mă întărește', cu excepția faptului că nu pot să mă las de fumat. M-a izbit, într-adevăr, pentru că atunci încă fumam un pachet de țigări pe zi.

În seara aceea, am venit acasă, am citit versetul acesta din nou și mi-am pus unele întrebări foarte grele, și anume: Cum pot eu să predic puterea lui Dumnezeu de a schimba vieți și în același timp să fumez? Am mers la culcare și de atunci n-am mai atins nici o țigară. Sunt un om liber.”

Adânc mișcat, am întrebat în șoaptă: „Vrei să spui că Dumnezeu a folosit acea singură predică să te ajute să renunți la un obicei dăunător?”

Tony a dat din cap aprobator. „Și nici nu a fost chiar așa de greu”, a spus el pe un ton absolut normal.

În seara următoare, el a venit din nou, iar la sfârșit avea o față luminoasă: „Nu pot să contrazic această prezentare”, a spus el. „Totul este biblic și foarte clar.” Acesta a devenit răspunsul său standard.

Martori tăcuți

În timpul primelor seri ale întâlnirilor noastre, Yolanda, soția lui Tony, a fost de serviciu la un centru de sănătate. Dar, de îndată ce a început să vină la întâlniri, nici ea nu a mai lipsit. Familia Budzik avea întotdeauna multe întrebări și cerea literatură suplimentară. Neștiind dacă era potrivit să o fac, le-am dat cartea *Advenștiile de ziua a șaptea cred...*, care se ocupă de cele 27 de principii fundamentale de doctrină ale bisericii noastre. Câteva zile mai târziu, Tony nu doar o citise, dar o și dăduse mai departe unui pastor anglican.

A urmat un neîntrerupt flux de cărți. Tony le citea și le dădea mai departe oricui îndrăznea să intre în dispută cu el cu privire la noul său

obicei, de a serba Sabatul. *Ziua aproape uitată*, de Mark Finley, a fost și continuă să fie cartea sa preferată.

Înainte uneia dintre întâlnirile finale, Tony s-a apropiat de mine și, pe un ton triumfător, a declarat: „Aș vrea să fiu botezat și să fac parte din biserica ta”.

În timpul conferințelor, Tony și Yolanda stăteau lângă o altă familie catolică, dl și dna Mercure, care își aduceau cei trei copii la întâlniri. De fiecare dată când pastorul Doug menționa ceva despre teologia, despre istoria catolică sau despre papalitate, vedeam cum Tony încuviințează printr-o mișcare a capului și apoi se întoarce spre cealaltă familie, făcând câteva comentarii de confirmare a celor spuse.

După fiecare întâlnire, când Real Mercure pune întrebări cu privire la biserica lui, Tony putea să explice și să susțină cu argumente punctul de vedere adventist.

El face serviciul meu, gândeam eu. Desigur, el era un martor mai convingător și mai credibil decât mine.

Într-o vizită ulterioară, Tony mi-a mărturisit: „Slawek, tu nu știi despre aceasta, dar, când ai venit să mă înviți la întâlniri, noi negociam cu Biserica Anglicană o posibilă angajare a mea. Ni s-a spus că există un post liber într-o parohie apropiată, pe care pot să-l ocup oricând, fără să mai fac nici un fel de studii”.

Tony a continuat: „Întâlnirile au început sâmbătă, pe 4 octombrie, iar termenul limită pentru semnarea contractului cu anglicanii era următoarea zi de luni. Aveam toate formulele acasă. Tot ce trebuia să facem era să semnăm și să înapoiem acele documente. Salariul pe care îl ofereau ei era foarte avantajos”.

„Evident că nu le-ai semnat, Tony”, am spus eu în șoaptă, surprins de emoție. „Ai vreun regret?”

„A, nu!” a exclamat el. „Adevărul este lucrul cel mai important.” Bucuria lui Tony în credința pe care tocmai o descoperise era evi-

dentă și contagioasă.

Pasul următor

Am admirat angajamentul lui Tony, chiar dacă avea în față pierderea serviciului și a mijloacelor de trai. Dacă dl și dna Budzik înaintau pe drumul pe care porniseră, în curând aveau să trăiască de pe urma serviciului cu normă redusă pe care îl avea Yolanda și a slujbei lui ca sofer pe autobuzul unei școli, timp de câteva ore pe zi.

Tony avea dreptate. Momentul potrivit avea o importanță crucială. Și Cel care stăpânește timpul a lucrat pentru el așa cum Tony sperase, dovedind încă o dată că Dumnezeu nu numai că dorește mântuirea noastră, ci și împlinește făgăduința Sa: „Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima” (Ier. 29,13). A Lui să fie slava!

Când am început cursurile cu cea mai numeroasă clasă de botez care a existat vreodată la biserica noastră, am avut numeroase ocazii să aflu mai multe despre Tony și despre Yolanda. Am descoperit că Tony a absolvit prestigiosul Institut Teologic Papal din Cracovia, Polonia (studiasse în campusul de la Tarnów) și că are diplomă de master în teologie. El mi-a mărturisit că, încă de când studia la seminar, pusese sub semnul întrebării valabilitatea liturghiei.

De asemenea, am aflat că Tony a lucrat timp de trei ani în Italia, înainte să vină în Canada, și că vorbește cursiv cel puțin cinci limbi. Pe când se afla în Italia, a păstorit biserici cu 17.000 de membri. Deseori a însoțit grupuri de demnitari polonezi în audiență la papa.

Yolanda, soția lui, a absolvit Universitatea din Varșovia și are diplomă de master în reabilitare socială.

În sfârșit, ziua cea mai importantă a sosit. Pe 15 noiembrie 1997, biserica a fost martoră la un splendid serviciu de botez, cu ocazia căruia 12 membri noi au fost primiți în biserică. Când l-am botezat pe

Tony, am rostit formula baptismală în două limbi.

Costul uceniciei

În următoarele câteva zile, Tony a scris o scrisoare de retragere din preoția și din Biserica Catolică și a trimis-o superiorilor săi. El a explicat clar motivele credinței sale și a inclus multe versete biblice ca dovezi.

Unul dintre episcopi a răspuns imediat. L-a sunat la telefon pe Tony și i-a spus direct că el îl consideră eretic, că devenise un proscris pentru întreaga comunitate catolică și i-a ordonat ca el și familia lui să elibereze imediat (în toilul iernii aspre din prerie) locuința parohială. I s-a interzis să aibă vreun contact cu enoriașii săi. Episcopul era de părere că Tony nu lucrase niciodată pentru

Se părea că acei conducători ai bisericii erau absolut inconștienți de adevăratele motive ale hotărârii sale de a se alătura bisericii rămășiței lui Dumnezeu.

Biserica Catolică. Cererea lui Tony de a primi cartea de muncă a fost respinsă. Nu s-a dat nici un răspuns la argumentele biblice ale lui Tony.

Mai târziu, un alt episcop a încercat o cale diferită. El i-a explicat lui Tony că, dacă își retrace scrisoarea, va fi mutat la Toronto, la o parohie mare, unde avea șansa de a fi promovat la rangul de episcop.

Această discuție l-a dezamăgit pe Tony, deoarece se părea că acei conducători ai bisericii, cu care vorbea, erau absolut inconștienți de adevăratele motive ale hotărârii sale de a se alătura bisericii rămășiței lui Dumnezeu. Conștiința lui și dovezile biblice clare, concludente, nu

au intrat niciodată în discuțiile lor.

Cu toate acestea, Tony a rămas ferm în convingerile sale. A găsit, între foștii săi enoriași, câțiva prieteni care nu au permis ca familia cu doi copii mici să sufere greutăți inutile. Invocând o hotărâre a autorităților locale, ei au insistat ca soților Budzik să li se dea 30 de zile pentru a elibera locuința.

Providența uimitoare a lui Dumnezeu

Atât Tony, cât și eu ne-am născut și am crescut în Polonia. Amândoi am studiat teologia și am ajuns pastori. Amândoi am trăit și am lucrat în alte țări înainte de a veni în Canada, în același an – 1989. La un moment dat, amândoi am locuit la Ontario, în partea de sud a orașului, la distanță de o oră de mers cu mașina unul de altul. Apoi Dumnezeu ne-a adus la Brandon, Manitoba. Misiunea noastră era să înviorăm bisericile noastre.

Astăzi suntem frați, nu doar pentru că în vinele noastre curge sânge polonez, ci și datorită credinței pe care o avem în Domnul Isus Hristos și a dorinței noastre de a le face cunoscut altora Cuvântul Său.

De asemenea, suntem angajați față de adevărul lui Dumnezeu și vrem totdeauna să fim „oameni a căror conștiință este la fel de neabătută de la datorie cum este acul magnetic față de pol, oameni care vor sta de partea dreptății, chiar dacă s-ar năru cerurile” (Ellen White, *Education*, pag. 57).

Epilog: În mai 1998, Tony Budzik a devenit pastor asistent al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea Henderson Highway din Winnipeg. În 1999 urma să înceapă cursurile la Seminarul Teologic Adventist al Universității Andrews, la Berrien Springs, Michigan.

Slawomir Malarek este pastorul districtului Brandon, Manitoba. El și soția sa, Brigitta, au trei copii: Michael, Daniel și Kristina. Adventist Review, 12 noiembrie 1998

NOI AF

Casa de Editură
Viață și Sănătate

JUNE STRONG

PROIECT

SUNLIGHT

ROGER MORNEAU

O CĂLĂTORIE
în

SUPRANATURAL

30.000 lei

PERICOLUL
ASCUNS

MANUEL VASQUEZ

20.000 lei

20.000 lei

DARITII

30.000 lei

15.000 lei

40.000 lei

Numai prin har?

Cu toții suntem de acord că mântuirea este numai prin har. Și totuși, există o mare deosebire între felul în care catolicii și protestanții înțeleg cuvântul „har”.

Clifford Goldstein

Articolul care urmează explorează evenimentele care au avut loc recent între protestanți și romano-catolici. El însoțește articolul important de la pagina 7, în care se face o evaluare a papalității. – Redacția

După 30 de ani de dialog, luteranii și romano-catolicii au semnat, anul trecut, o declarație comună despre îndreptățirea prin credință. Aceasta s-a întâmplat pe 31 octombrie – Ziua Reformei, în care se comemorează afișarea de către Martin Luther a celor 95 de teze ale sale pe ușa bisericii din Wittenberg.

Dar 31 octombrie 1999 a fost și ajunul sărbătorii tuturor sfinților. Nici o zi din calendar nu simbolizează mai bine natura acestui document.

Declarația Comună despre Doctrina Îndreptăririi (DCDÎ) a fost aprobată de înalți oficiali atât de la Vatican, cât și din partea Federației Luterane Mondiale (care reprezintă 58 de milioane din cei 61,5 milioane de luterani din lume). Ea afirmă că, în pofida „deosebirilor care rămân”,¹ romano-catolicii și luteranii au aceeași înțelegere fundamentală a îndreptăririi prin credință, doctrina care a dat naștere Reformei protestante.

„Declarația de față are această intenție”, se spune în documentul DCDÎ, „și anume să arate că, pe baza dialogului dintre ele, bisericile luterane care subscriu și Biserica Romano-Catolică sunt în stare în prezent să formuleze o înțelegere comună a îndreptăririi prin harul lui Dumnezeu, prin credința în Hristos... și că deosebirile care rămân în explicarea ei nu mai constituie motive de condamnare în ce privește doctrina”.²

Au într-adevăr luteranii și catolicii o concepție comună cu privire la „îndreptățirea prin harul lui Dumnezeu”? Sau DCDÎ este ultima și cea mai izbitoare manifestare a adevărului acestor cuvinte: „Și tot pământul se mira după fiară” (Apoc. 13,3)? „Nu fără motiv s-a lansat afirmația că, în prezent, catolicismul este aproape la fel ca protestantismul. Există o schimbare; dar schimbarea este la protestanți, nu la catolici.”³

După ce vom compara concepțiile lor, răspunsul va fi în mod trist evident.

Wittenberg – punctul de vedere protestant

Oricât de diferită este teologia catolică față de cea protestantă (inclusiv de cea luterană) sub numeroase as-

pecte, îndreptățirea prin credință este aceea care creează distincția crucială, linia clară de deosebire dintre ele. Ce este îndreptățirea și ce înseamnă ea pentru cei îndreptățiți? De acest lucru esențial depind, dacă nu legea și profeții, atunci cu siguranță Evanghelia și biserica. (Pentru Martin Luther, îndreptățirea prin credință era doctrina în funcție de care biserica stă în picioare sau cade.)⁴

De la Reformă, luteranii împreună cu aproape toți protestanții au susținut cu tărie că îndreptățirea prin credință este un act prin care Dumnezeu ne declară neprihăniți. Folosind versete ca acestea: „Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii” (Rom. 3,28), și „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii” (vers. 20), reformatorii au învățat că îndreptățirea este ceva ce Dumnezeu face *pentru* noi, nu *în* noi – o distincție de importanță crucială. Prin actul îndurător al Domnului, neprihănirea desăvârșită a Domnului Isus – neprihănirea lucrată prin viața Sa fără păcat și prin ascultarea Sa absolută de legea lui Dumnezeu – ne este atribuită, ca și când această nevinovăție și ascultare absolută ar fi acum a noastră. Viața Domnului Hristos, ascultarea Domnului Hristos, neprihănirea Domnului Hristos devin, *din punct de vedere legal*, viața noastră, ascultarea noastră, neprihănirea noastră și acestea oferă singurul mijloc prin care noi, ca păcătoși, putem fi primiți de către un Dumnezeu sfânt și desăvârșit.

Oricât de bună este vestea aceasta, ea devine și mai bună când aflăm că declarația juridică prin care suntem considerați neprihăniți este posibilă *doar prin credință*. Nu putem fi declarați neprihăniți prin fapte, pentru că suntem deja păcătoși și astfel, indiferent de cât de mult am asculta și am respecta legea, nu putem niciodată să realizăm neprihănirea desăvârșită pe care o cere un Dumnezeu desăvârșit. Nimic din ceea ce se întâmplă în noi nu ne oferă merite care pot să ne îndreptățească în vreun fel înaintea lui Dumnezeu. Suntem îndreptățiți doar prin ceea ce Domnul Hristos a făcut pentru noi, fără noi, în afara noastră.

„Căci ce zice Scriptura? 'Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire'. Însă celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat” (Rom. 4,3.4). Dumnezeu l-a *socotit* pe Avraam ca fiind neprihănit, nu datorită faptelor lui Avra-

am, ci datorită neprihănirii Domnului Hristos, care i-a fost atribuită lui Avraam, prin credință. Altfel, răsplata nu i-ar fi fost socotită prin har, ci pentru că Avraam ar fi câștigat-o. Dacă mântuirea ar fi câștigată prin fapte, ea ar fi ceva datorat, iar ceea ce ni se datorează este ceea ce merităm – și cum poate vreunul dintre noi să merite neprihănirea desăvârșită a Domnului Hristos? Nu putem să merităm ceea ce doar Domnul Hristos poate să ne ofere; acesta este motivul pentru care mântuirea noastră trebuie să fie numai prin har, doar prin credință.

„Fiecare suflet”, scria Ellen White, „poate să spună: 'Prin ascultarea Sa [a Domnului Hristos] desăvârșită, El a satisfăcut cerințele legii, și singura mea speranță este să privesc la El ca înlocuitor și garant al meu, care, pentru mine, a ascultat în mod desăvârșit de lege. Prin credința în meritele Sale, eu sunt liber de condamnarea legii. El mă acoperă cu haina neprihănirii Sale, care răspunde tuturor cerințelor legii. Eu sunt desăvârșit în El, care aduce neprihănirea veșnică. El mă înfățișează înaintea lui Dumnezeu în haina nepătată din care nici un fir nu este țesut de vreo ființă omenească'.”⁵

Catedrala Sf. Petru – punctul de vedere al Bisericii Catolice

În învățătura romano-catolică, îndreptățirea nu este doar un act, o declarație exterioară de neprihănire, ci ea include și un proces continuu care în mod permanent îl face neprihănit pe un creștin. Îndreptățirea nu este doar o schimbare a stării, ci o schimbare în însăși natura omului. Ceea ce protestanții înțeleg ca fiind sfințire – rodul, experiența personală subiectivă a îndreptățirii – romano-catolicii consideră că se include sub numele de îndreptățire, care cuprinde nu doar ceea ce face Dumnezeu pentru noi, ci și ceea ce face El în noi. Această deosebire nu este doar de ordin semantic; din contră, ea ajunge la esența celei mai cruciale învățături din întreaga Scriptură: *Cum suntem mântuiți?*

Potrivit *Catehismului Bisericii*

Catolice, „îndreptățirea comportă iertarea păcatelor, sfințirea și înnoirea omului lăuntric”.⁶ În opinia Romei, îndreptățirea reprezintă ceea ce se întâmplă înăuntrul unui om, ca și în afara lui. Meritele Domnului Hristos, meritele pe care El le-a realizat în viața Sa desăvârșită prin ascultarea Lui deplină față de lege, nu sunt doar atribuite unei persoane, ci sunt introduse efectiv în viața credinciosului prin sacramentele administrate de Biserica Romano-Catolică. Roma învață că acest merit mântuitor nu rămâne în afara noastră, ci devine ceea ce se întâmplă înăuntrul unui om, o schimbare care îi oferă acelei persoane merit în fața lui Dumnezeu.

Potrivit *Catehismului Bisericii Catolice*, se spune că „meritele omului înaintea lui Dumnezeu în viața creștină rezultă din faptul că *Dumnezeu a ales în mod liber să-l asocieze pe om cu lucrarea harului său*... așa că meritul pentru faptele bune trebuie să fie atribuit în primul rând harului lui Dumnezeu, apoi credinciosului” (după trad. engl.).

În afirmația de mai sus, literele cursive aparțin Romei și nu trebuie să fie trecute cu vederea. Învățătura Romei că, într-un fel oarecare, Dumnezeu îl asociază pe om, „lucrării harului său” duce la o înțelegere a îndreptățirii pe care protestantismul a respins-o. Deși modul în care Scripturile folosesc cuvântul „har” include ideea că Dumnezeu lucrează în noi, Roma confundă harul care ne mântuiește cu acel har care lucrează în noi, așa încât „meritul faptelor bune” aparține nu doar Domnului Hristos, ci și „credinciosului” – ale cărui fapte bune îi conferă, prin urmare, merit în fața lui Dumnezeu.

„Sub impulsul Duhului Sfânt”, spune *Catehismul*, „putem merita pentru noi înșine și pentru alții toate harurile folositoare pentru a ajunge la viața veșnică.”⁷ Și totuși, dacă „putem merita pentru noi înșine... toate harurile folositoare pentru a ajunge la viața veșnică”, atunci nu cumva, în cazul acesta, îndreptățirea devine altceva decât ceea ce înseamnă ea atunci

când se bazează numai pe meritele Domnului Hristos, atribuite nouă doar prin credință? Desigur că da, și acesta este motivul pentru care la Conciliul din Trent (a cărui autoritate continuă să fie recunoscută de Biserica Romano-Catolică), din secolul al șaisprezecelea, Roma a denunțat astfel îndreptățirea doar prin credință: „Dacă spune cineva că păcătosul este îndreptățit doar prin credință, înțelegând prin aceasta că nu se cere nimic altceva care să coopereze pentru obținerea harului îndreptățirii... să fie anatema”⁸ – o denunțare pe care, după mai mult de 450 de ani, biserica nu a retractat-o niciodată.

Jocuri de cuvinte

Protestanții înțeleg „harul îndreptățirii” ca fiind o declarație de ordin strict juridic. Pentru Roma, îndreptățirea este un proces de înnoire lăuntrică, ceea ce se întâmplă în noi. Dacă luăm în considerare aceste contradicții fundamentale, cum poate *Declarația Comună despre Doctrina Îndreptățirii* să reprezinte o „înțelegere comună a îndreptățirii prin harul lui Dumnezeu, prin credința în Hristos” între catolici și protestanți?

Răspunsul este, desigur, că nu poate.

În loc de aceasta, DCDÎ reprezintă visul unui specialist din secolul al douăzecilea în filosofia limbii, 44 de paragrafe de dovezi izbitoare ale faptului că limba poate fi așa de ambiguă, de fluidă și de alunecoasă, încât două grupări care citează aceleași cuvinte pot scoate din ele sensuri la fel de diferite ca deosebirea dintre Hristos și antihrist.

De exemplu, *Declarația Comună* spune: „Dumnezeu ne primește numai prin har, prin credință în lucrarea mântuitoare a lui Hristos, și nu datorită vreunui merit din partea noastră”.⁹ Sună frumos, dar chiar și clericii de la Trent, care i-au blestemat pe reformatori, ar fi putut semna această propoziție. Pentru Roma nu există nici o problemă să accepte că mântuirea este „numai prin har”. Pentru Roma, harul lui Dumnezeu, și numai harul lui Dumnezeu a fost întotdeauna cel

Indulgența Anului Jubiliar

Marele Jubileu al anului 2000 este un „an de favoare a Domnului”, în care suntem chemați la convertire și la credință reînnoită în Isus Hristos. De-a lungul a 2000 de ani de creștinism, credincioșii au vizitat locuri sfinte ca să fie ajutați să împlinescă această chemare. În timpul Anilor Sfinți, peregrinilor li s-a dat ocazia să obțină o Indulgență Jubiliară specială. În Anul Jubiliar 2000, credincioșii creștini pot obține Indulgența Jubiliară de pe 24 decembrie 1999 până pe 6 ianuarie 2001. Indulgența Jubiliară este o „iertare a pedepsei temporare pentru păcatele iertate deja în ceea ce privește greșeala” comisă. Această Indulgență Plenară se poate obține o dată pe zi și poate fi câștigată pentru sine sau folosită pentru sufletele celor decedați.

Condiții pentru obținerea Indulgenței Anului Jubiliar

Pentru obținerea indulgenței, persoana în cauză trebuie să efectueze lucrarea la care este anexată indulgența și să îndeplinească următoarele condiții: mărturisirea sacramentală, Comuniunea Euharistică și rugăciunea pentru realizarea intențiilor Sfântului Părinte. Toate acestea pot fi aduse la îndeplinire câteva zile înainte sau după efectuarea lucrării prescrise. Este mai potrivit totuși ca atât Comuniunea, cât și rugăciunea pentru realizarea intențiilor Sfântului Părinte să aibă loc în ziua în care se execută lucrarea. Pe lângă aceasta, se cere ca, în măsura în care persoana respectivă este conștientă, să întrerupă orice legătură cu păcatul, chiar cu păcatul care poate fi iertat. Lu-

crarea prescrisă comportă una dintre următoarele:

- Un pelerinaj sacru făcut la locuri indicate de Sfântul Părinte sau de episcopul local, iar acolo persoana să ajute cu devoțiune la o celebrare liturgică sau la un alt act religios; sau, în afară de aceasta, să viziteze, în grup sau în mod individual, locul indicat de Sfântul Părinte sau de episcopul local și acolo să folosească un timp în meditație religioasă, încheind cu Tatăl Nostru, cu Mărturisirea de Credință în orice formă aprobată și cu o rugăciune către Binecuvântata Fecioară Maria.

- Vizitarea (pentru un timp convenabil) a fraților și surorilor aflați în nevoie sau în condiții grele, cum sunt bolnavii, cei singuri, cei handicapați sau cei din închisoare, ca și când s-ar face un pelerinaj la Hristos, care este prezent în ei.

- Abținerea pentru cel puțin o zi întreagă de la consumarea a ceea ce este necesar (de exemplu, fumatul sau folosirea alcoolului), sau practicarea postului ori a abstenenței potrivit normelor generale ale Bisericii și donarea unei sume proporționale de bani celor săraci, sau consacrarea unei părți convenabile din timpul liber pentru activități în folosul societății, în spirit generos și de pocăință.

JUBILEE
2000
The Jubilee Year Indulgence

The Great Jubilee of the Year 2000 is a "year of the Lord's favor" in which we are called to conversion and renewed faith in Jesus Christ. Throughout 2000 years of Christianity, the faithful have visited holy places to assist them in fulfilling this call. During the Holy Years pilgrims were given the opportunity to obtain a special Jubilee Indulgence. During the Jubilee Year 2000, the Christian faithful can obtain the Jubilee Indulgence from December 24, 1999 to January 6, 2001. The Jubilee Indulgence is a "remission of the temporal punishment for sins already forgiven as regards the fault" committed. This Plenary Indulgence may be obtained once a day and may be gained for oneself or applied to the souls of the deceased.

Conditions for Gaining the Jubilee Year Indulgence

To obtain this indulgence, one must perform the work to which the indulgence is attached and fulfill the following conditions: sacramental confession, Eucharistic Communion and prayer for the intentions of the Holy Father, all of which may be carried out several days preceding or following the performance of the prescribed work. However, it is more appropriate that the Communion and prayer for the Holy Father's intentions take place on the day the work is performed. It is further required that, to the extent of one's awareness, all attachment to sin, even to venial sin, be absent. The prescribed work involves any of the following:

- Making a sacred pilgrimage to sites designated by the Holy Father or the local bishop, and there to assist devoutly in a liturgical celebration or other pious exercise; or, if in addition, visiting, in a group or individually, the site designated by the Holy Father or the local bishop, and there spending some time in pious meditation, ending with the Our Father, Profession of Faith in any approved form, and a prayer to the Blessed Virgin Mary.
- Visiting for a suitable time brothers and sisters in need of difficulty such as the sick, lonely, handicapped or imprisoned, as if making a pilgrimage to Christ present in them.
- Abstaining for at least one entire day from unnecessary consumption (e.g., smoking or alcohol) or practicing fast or abstinence according to general Church norms and donating a proportionate sum of money to the poor, or devoting a suitable portion of free time to activities benefiting the community in a generous and pious spirit.

Hristos”, spune DCDÎ, „atunci când primim această mântuire prin credință.”¹⁰ Din nou se observă că Roma nu a negat faptul că suntem îndreptățiți doar prin Domnul Hristos sau că mântuirea vine prin credință (cu deosebirea că ea nu vine „doar prin credință”). De exemplu, Roma învață că biserica „poartă în sine și administrează plinătatea mijloacelor de mântuire”¹¹ sau că Maria, în cer, „nu a părăsit această misiune mântuitoare, ci prin mijlocirea ei multiformă continuă să ne obțină darurile mântuirii veșnice”.¹² Pentru că tot ce face fie biserica, fie Maria vine doar de la Hristos, Roma poate să afirme încă sus și tare că tot ce face biserica pentru a mântui suflete și tot ce face Maria în „misiunea ei mântuitoare” ajung la credincioșii „doar prin Hristos”.

Potrivit cu DCDÎ, îndreptățirea ne spune că, „deoarece suntem păcătoși, viața noastră cea nouă se datorează numai îndurării iertătoare și înnoitoare pe care ne-o oferă Dumnezeu ca dar pe care îl primim prin credință și pe care niciodată nu-l putem merita în vreun fel”.¹³ Roma poate să-și pună semnătura și sub această afirmație fără să renunțe la ceva, și anume la obiceiul ei de sute de ani de a acorda indulgențe, care le aduc păcătoșilor „iertarea în fața lui Dumnezeu de pedeapsa temporară cuvenită pentru păcatele iertate deja în ceea ce privește vinovăția lor”.¹⁴

Ce înseamnă aceasta? Potrivit credinței romano-catolice, când păcatele sunt „iertate”, păcătosul mai are de plătit o „pedeapsă temporară” pentru aceste păcate, pentru care trebuie făcută expiere înainte sau după moarte. Pentru că datoria cauzată de păcat rămâne, „o indulgență îi oferă celui care își mărturisește păcatele și se supune unei penitențe mijloacele de a-și achita această datorie în timpul vieții sale pe pământ” – spre deosebire de „expierea păcatelor [acestora] în purgatoriu”, spune *The Catholic Encyclopedia* (Enciclopedia catolică).¹⁵

Cum obțin credincioșii indulgențe? De-a lungul anilor, au existat deosebiri în această practică. Totuși, Ioan Paul II, în „Bula Marelui Jubileu

care ne mântuiește. Ba mai mult, nu mai harul lui Dumnezeu este cel care le oferă credincioșilor merit „pentru noi înșine... pentru a ajunge la viața veșnică”. De aceea, potrivit sensului

strict al termenilor, pentru că harul lui Dumnezeu lucrează în noi – el nu este niciodată, așa cum spune documentul, „merit din partea noastră”. „Suntem mântuiți doar prin

al Anului 2000", a anunțat că oferă indulgențe speciale în timpul Jubileului, pentru cei care își mărturisesc păcatele și se supun unei penitențe. Potrivit Romei, credincioșii „pot să facă un pelerinaj religios la una dintre Bazilicile Patriarhale... și acolo să participe cu devoțiune la Sfânta Liturghie... sau să viziteze, în grup sau în mod individual, una dintre cele patru Bazilici Patriarhale și acolo să folosească un timp în adorare euharistică și în meditații religioase, încheind cu 'Tatăl Nostru'... sau să se abțină pentru cel puțin o zi întreagă de la consumarea a ceea ce este neneesar... și să doneze o sumă proporțională de bani celor săraci; să susțină printr-o contribuție semnificativă fapte de natură religioasă sau socială". (Vezi chenarul de la pagina 20.)

Practica indulgențelor nu contrazice cumva ceea ce spune DCDÎ despre iertare, ca fiind „un dar pe care îl primim prin credință și pe care nu putem să-l merităm niciodată în vreun fel”? Nu, dacă termenii sunt înțeleși așa cum îi înțelege Roma. Pentru Roma, indiferent de cât de multe indulgențe obține penitentul de pe urma pelerinajelor efectuate sau a achitării unor sume de bani, ceea ce plătește datoria nu este totuși niciodată meritul propriu al omului. În loc de aceasta, Roma învață că biserica posedă un tezaur al „meritelor Domnului Hristos și ale sfinților”, care cuprinde „rugăciunile și faptele bune ale Binecuvântatei Fecioare Maria”, și că, din acest tezaur, cei care își mărturisesc păcatele și se supun unei penitențe „obțin, de la Părintele îndurătorilor, iertarea pedepselor temporare convenite pentru păcatele lor”.¹⁷ Cu alte cuvinte, chiar dacă oamenii fac pelerinaje sau plătesc bani pentru a susține „fapte de natură religioasă sau socială”, iertarea vine doar din meritul lui Hristos și din cel al sfinților. Deci, iertarea este ceva ce păcătosul nu poate niciodată „să merite în vreun fel”; și, pentru că nu o putem merita niciodată, ea este „un dar pe care îl primim prin credință”.

De asemenea, DCDÎ a spus: „Noi mărturisim împreună că păcătoșii sunt

îndreptățiți prin credința în acțiunea mântuitoare a lui Dumnezeu în Hristos”.¹⁸ Nici o problemă, chiar dacă (pentru Roma) această acțiune mântuitoare se manifestă prin sacramente, care sunt „semne eficiente ale harului, instituite de Cristos și încredințate Bisericii, prin care ne este împărtășită viața dumnezeiască”.¹⁹ Aceste semne ale harului, care vin „în virtutea acțiunii lui Cristos și prin puterea Duhului Sfânt”,²⁰ trebuie să fie administrate pentru mântuire. „Biserica afirmă că pentru credincioșii sacramentele Noului Legământ sunt necesare pentru mântuire”,²¹ și ele cuprind „Botezul, Confirmarea sau Mirul, Euharistia, Pocăința, Ungerea bolnavilor, Preoția și Căsătoria”.²²

Roma se consideră singurul împărțitor al harului. De aceea, sistemul roman, în însăși esența lui, a uzurpat lucrarea Domnului Hristos, sacrificiul și calitatea Lui de Mare Preot.

Nici aici nu există nimic care să contrazică *Declarația Comună*. Tot ce li se întâmplă credincioșilor prin sistemul sacramental li se întâmplă numai prin „acțiunea mântuitoare a lui Dumnezeu în Cristos” – chiar dacă ea este mijlocită în întregime pentru cel credincios prin biserica însăși, care este „sacramentul lui Cristos care lucrează în ea prin trimiterea Duhului Sfânt”.²³

În locul lui Hristos

Pentru că mântuirea este totdeauna „numai prin har”, primită „prin credință” (și „niciodată prin vreun merit din partea noastră”) și pentru că mântuirea are loc numai prin „acțiunea mântuitoare a lui Dumnezeu în Cris-

tos”, Roma a putut să semneze documentul fără să schimbe nici una dintre practicile care, în fond, neagă esența îndreptățirii doar prin credință. Nu este de mirare faptul că mulți protestanți au protestat față de DCDÎ. Între aceștia au fost și 200 de teologi din Germania, care au exprimat „obiecțiuni serioase”, pentru că, au spus ei, documentul pune „în discuție doctrina luterană a îndreptățirii prin credință [și] presupune o concepție ecumenică al cărei scop este incompatibil cu criteriile Reformei”.²⁴

Probabil cea mai interesantă și mai revelatoare declarație a fost cea făcută de învățatul iezuit Avery Dulles. El a scris într-o publicație care susținea DCDÎ, arătând că, în ce privește subiectul îndreptățirii doar prin credință, „este foarte greu să se ajungă la un consens, pentru că poziția luterană se bazează pe ipoteza potrivit căreia credința reprezintă mijlocul prin care suntem îmbrăcați cu meritele lui Hristos, în care credem. Luteranii resping îndreptățirea ca înnoire lăuntrică pentru că, în concepția lor, această înnoire este întotdeauna imperfectă și ea presupune că îndreptățirea a avut deja loc. Nici în sensul acesta nu s-a ajuns la nici un acord”.²⁵

Nu s-a ajuns la nici un acord! Ar fi normal să se creadă că scopul deplin al unui document intitulat *Declarație Comună despre Doctrina Îndreptățirii* este să se ajungă la un acord în ce privește doctrina îndreptățirii. Și totuși, potrivit acestui iezuit, nu a existat nici un acord. El are dreptate; de fapt, nici nu poate exista un acord. Roma nu va accepta niciodată îndreptățirea doar prin credință pentru că ar anula, efectiv, tot scopul existenței sale.

Sistemul romano-catolic se bazează pe ideea crucială că tot ce a făcut sau face Domnul Hristos pentru un om vine prin mijlocirea bisericii. Cu alte cuvinte, mântuirea – prin tot harul lui Dumnezeu și totdeauna doar prin Hristos – le este împărtășită credincioșilor numai prin biserică și prin sacramentele și preoția ei. Roma se consideră singurul împărțitor al harului. De aceea, sistemul roman, în

însăși esența lui, a uzurpat lucrarea Domnului Hristos, sacrificiul și calitatea Lui de Mare Preot. „Antihrist” nu înseamnă doar „împotriva lui Hristos”, ci și „în locul lui Hristos”.

Aceste declarații, luate direct din *Catehismul Bisericii Catolice*, arată faptul că Roma a uzurpat prerogative care aparțin numai Domnului Hristos. „Într-adevăr, episcopii și preoții sunt aceia care au, în virtutea sacramentului Preoției, *puterea de a ierta toate păcatele* în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh”.²⁶ „Biserica, prin episcopul și preoții lui, *acordă în numele lui Isus Cristos iertarea păcatelor*...” „Bazat pe Scriptură și Tradiție, Conciliul afirmă învățătura de credință că *această Biserică, peregrină acum pe pământ, este necesară pentru mântuire*.” „Dacă n-ar exista în Biserică iertarea păcatelor, n-ar exista nici o nădejde, nici o speranță de viață veșnică și de eliberare veșnică.”²⁹ „*Prin liturghie, Cristos, Răscumpărătorul și Marele nostru Preot, continuă în Biserica sa, cu ea și prin ea, lucrarea răscumpărării noastre*.”³⁰ „Biserica este catolică: ea vestește totalitatea credinței; *poartă în sine și administrează plinătatea mijloacelor de mântuire*.”³¹

Nu este de mirare faptul că Roma se teme de îndreptățirea doar prin credință. Orice sistem care pretinde că poartă în sine „plinătatea mijloacelor de mântuire” trebuie, inevitabil, să respingă orice doctrină care susține că plinătatea mântuirii există doar în Hristos Însuși și că această mântuire ajunge la cei credincioși *doar prin credință* – nu prin mijlocirea vreunei instituții, liturghii sau preoții. Dacă ar fi ca prietenii noștri catolici să adopte îndreptățirea biblică, structura actuală a Romei – ca vehicul prin care sunt împărtășite harul și mântuirea – s-ar sfărâma sub greutatea propriei sale inutilități. Din acest motiv, de aproape 500 de ani, Roma este un dușman declarat al îndreptățirii doar prin credință. Ea trebuie să i se opună, pentru că nici o altă învățătură biblică nu o amenință mai mult.

Elementul profetic

Deci, dacă nu există nici un acord cu privire la îndreptățire, ce rost are documentul acesta pentru care s-a făcut multă reclamă răsunătoare și care susține că există o înțelegere? Răspunsul este complicat. Cu toate acestea, câteva elemente cruciale se pare că au ajutat la pregătirea terenului pentru DCDI.

În primul rând, datorită asalturilor permanente ale futurismului, mulți protestanți nu mai consideră că Roma este antihristul (o schimbare care contribuie la încurajarea dialogului ecumenic cu ea). În al doilea rând, climatul filosofic din ultimii 40 de ani a făcut ideea de „adevăr” mai puțin absolută, mai subiectivă și a deschis calea pentru ceața semantică de felul celei pe care trebuie să o

**Este aproape ca și când
aceste două grupări
religioase, după ce ar fi
citit cartea *Tragedia
veacurilor*, s-ar fi
hotărât să execute pe o
scenă cele scrise în ea.**

aibă DCDI și alte documente prin care se pretinde că s-a ajuns la unitate doctrinală cu Roma. În al treilea rând, mulți protestanți nu înțeleg, pur și simplu, îndreptățirea doar prin credință și faptul că Roma a uzurpat-o complet; dacă ar înțelege, documente ca DCDI nu ar trece de prima linie.

Oricare ar fi cauzele imediate, acest document reprezintă unul dintre cele mai uimitoare semne profetice la care au fost martori adventiștii în ultimii 50 de ani. Este aproape ca și când aceste două grupări religioase, după ce ar fi citit cartea *Tragedia veacurilor*, s-ar fi hotărât să execute pe o scenă cele scrise în ea. Și, cu toate că pe această scenă specială actorii nu ar purta măști și costume, nici n-ar fi nevoie să o facă, deoarece

chiar cuvintele și expresiile rostite în rolurile lor și în dialogul dintre ele ar constitui măștile și costumele.

Iată de ce spun iarăși că semnatarii *Declarației Comune* nu ar fi putut alege o zi mai bună ca să-și joace rolurile decât 31 octombrie, ajunul sărbătorii tuturor sfinților.

¹ *Declarație Comună despre Doctrina Îndreptățirii (DCDI)*, § 5

² *Ibid.*

³ Ellen White, *The Spirit of Prophecy* (Oakland, Calif.: Pacific Press, 1884), vol. 4, pag. 388

⁴ *What Martin Luther Says: An Anthology*, ed. Ewald Plass, 3 volume (St. Louis: Concordia, 1959), vol. 2, pag. 704, W. 5

⁵ Ellen White, *Selected Messages*, cartea 1, pag. 396

⁶ *Catechism of the Catholic Church (CCC)* (New York: Doubleday, 1995), sau *Catehismul Bisericii Catolice (CBC)* (Arhiepiscopia Romano-Catolică București, 1993), § 2019. (Italicele au fost adăugate.)

⁷ CBC, § 2025, 2027

⁸ *Canons and Decrees of the Council of Trent*, Rev. H. J. Schroeder, O.P. (Rockford, Ill.: Tan Books), canon 9, pag. 43

⁹ DCDI, § 15

¹⁰ *Ibid.*, § 16

¹¹ CBC, § 868

¹² *Ibid.*, § 969

¹³ DCDI, § 17

¹⁴ *Enchiridion of Indulgences*, Authorized English Version, William T. Barry, C.S.S.R., § 1

¹⁵ CBC, § 1475

¹⁶ *Conditions for Gaining the Jubilee Indulgence*, William Wakefield Card. Baum, Major Penitentiary. Dată la Roma, la Tribunalul Apostolic (Papal), pe 29 noiembrie 1998.

¹⁷ CBC, § 1478

¹⁸ DCDI, § 25

¹⁹ CBC, § 1131

²⁰ *Ibid.*, § 1084

²¹ *Ibid.*, § 1129

²² *Ibid.*, § 1113

²³ *Ibid.*, 1118

²⁴ *Position Statement of the Theological Instructors in Higher Education to the Planned Signing of the Official Common Statement to the Doctrine of Justification*, citată în *Christian News*, 15 noiembrie 1999, pag. 10

²⁵ Avery Dulles, „Two Languages of Salvation: The Lutheran-Catholic Joint Declaration”, *First Things*, decembrie 1999, pag. 28. (Italicele au fost adăugate.)

²⁶ CBC, § 1461

²⁷ *Ibid.*, § 1448

²⁸ *Ibid.*, § 846

²⁹ *Ibid.*, § 983

³⁰ *Ibid.*, § 1069

³¹ *Ibid.*, § 868. (Italicele au fost adăugate.)

Clifford Goldstein a scris 13 cărți despre profețiile și interpretarea Bibliei și despre subiecte actuale. De asemenea, el este redactor al Studiilor biblice pentru secțiunea de adulți a Școlii de Sabat, la Conferința Generală.

Adventist Review, 22 iunie 2000

Numai prin har!

Nimeni să nu înțeleagă greșit felul în care suntem mântuiți

Ellen White

Este imposibil să ne mântuim pe noi înșine. Putem fi mântuiți doar prin puterea sângelui Domnului Isus Hristos. El a murit pentru noi pe crucea Golgotei și putem fi desăvârșiți în El; pentru că jertfa Sa este atotîndestulătoare. De ce vrei să-ți păstrezi privirea îndreptată asupra eului, când Mântuitorul tău stă lângă tine, spunând: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Mat. 11,28-30). „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare” (Is. 41,10). „Pune asupra Mea păcatele tale.”

Satana va veni la tine și îți va spune: „Ești păcătos”; dar nu-i îngădui să-ți umple mintea cu gândul că, deoarece ești păcătos, Dumnezeu te-a lepădat. Spune-i: „Da, sunt păcătos și tocmai pentru aceasta am nevoie de un Mântuitor. Am nevoie de iertare și Domnul Hristos spune că, dacă vin la El, nu voi pieri. În scrisoarea Lui către mine, citesc: 'Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, că să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire'” (1 Ioan 1,9). Când Satana îți spune că ești pierdut, răspunde-i: „Da, dar Isus a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. 'Trestia frântă n-o va zdrobi și mukul care mai arde încă nu-l va stinge' (Is. 42,3). Cu cât este mai mare păcatul meu, cu atât mai mult am nevoie de un Mântuitor”.

În clipa în care te prinzi de făgăduințele lui Dumnezeu prin credință, spunând: „Eu sunt oaia pierdută pe care Isus a venit să o salveze”, o viață nouă va pune stăpânire pe tine și vei primi putere să te împotrivești ispititorului. Dar credința de a te prinde de făgăduințele Sale nu vine printr-un sentiment. „Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos” (Rom. 10,17). Nu trebuie să te aștepti să aibă loc o schimbare extraordinară; nu trebuie să te aștepti să simți o emoție nemaipomenită. Numai Duhul lui Dumnezeu

poate să facă o impresie durabilă asupra minții.

Domnul Hristos tânjește să vadă că poporul Său i se împotrivesc vrăjmașului sufletelor; dar aceasta o putem face doar dacă ne întoarcem privirea de la noi înșine către Isus. Încetează să deplângi starea ta neajutorată; pentru că Mântuitorul tău este mișcat de sentimentul slăbiciunilor tale și, astăzi, El îți spune: „Nu te descuraja, ci aruncă asupra Mea poverile tale. Eu le voi lua pe toate și voi aduce la îndeplinire ce este bine pentru sufletul tău”. Privind la Isus, Începătorul și Desăvârșitorul credinței noastre, vom fi inspirați cu speranță și vom vedea mântuirea lui Dumnezeu; pentru că El poate să ne ferească de cădere. Când suntem ispițiți să ne plângem, să forțăm buzele noastre să rostească laudele lui Dumnezeu, pentru că El este vrednic de laudă. „Cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă, și nu ostenesc” (Is. 40,31). „Încredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Dumnezeu este Stânca veacurilor” (Is. 26,4).

Nici un suflet care se încrede în Domnul Isus nu a fost lăsat vreodată să piară. „Eu, Eu îți șterg fărâdele-gile, pentru Mine”, spune Domnul, „și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale. Adu-Mi aminte, să ne judecăm împreună, vorbește tu însuși, ca să-ți scoți dreptatea” (Is. 43,25,26). „Eu n-am vorbit în ascuns, într-un colț întunecos al pământului. Eu n-am zis seminței lui Iacov: 'Căutați-Mă în zadar!' Eu, Domnul, spun ce este adevărat și vestesc ce este drept... Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți, toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, nu altul” (Is. 45,19,22). Răspunde chemărilor iubirii lui Dumnezeu și spune: „Mă voi încrede în Domnul și voi fi mângăiat; pentru că El m-a iubit. Voi lauda pe Domnul, pentru că mânia Lui s-a întors de la mine”.

Articolul acesta a fost extras dintr-unul mai lung, publicat inițial în *Advent Review and Sabbath Herald* (în prezent, *Adventist Review*), pe 15 septembrie 1896. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea crede că Ellen White a exercitat darul biblic al profeției timp de peste 70 de ani de activitate publică.

Adventist Review, 22 iunie 2000

Bucurați-vă fără să regretați

Cum își va ține tânărul curată cărarea? (Ps. 119, 9)

Cătălin Bărbulescu

Mai întâi a dorit să o țină de mână... Apoi a socotit că, dacă va sta pe genunchii lui, îi face un bine (nu o vor mai dura picioarele)... Când i-a văzut pe alții sărutându-se, s-a gândit că așa este normal, dar nu a luat în calcul hormonii, care i-au dat insomnii... Chiar unii dintre prietenii lui („creștini” ca și el) i-au sugerat că are nevoie de o eliberare, iar când și-a dat seama că a pierdut cele mai frumoase momente ale prieteniei, era prea târziu... urma să fie tătuc...

Cum să te bucuri fără să regreti? Simplu ...

1. Hotărăște-ți mai dinainte standardele. Stabilind mai înainte ce considerați că este bine să faceți și ce nu, puteți câștiga dublu:

- Hotărând până unde puteți merge în a vă manifesta fizic dragostea, alegeți limite inferioare, nu limita maximă. Aceasta vă va ajuta să vă opriți mai înainte de a fi prea târziu. Nimeni nu poate prezenta neștiința drept scuză. Dacă totuși unul dintre voi va uita limitele, vă puteți ajuta reciproc în respectarea a ceea ce ați hotărât. Dacă unul din cei doi va fi tentat să încalce aceste limite, celălalt are autoritatea de a-i atrage atenția și a-l corecta.

- Este o bună ocazie de a investi în comunicare. Aveți acum prilejul de a vă cunoaște gusturile, standardele, principiile, concepțiile cu privire la viață și de a vă exprima cinstit părerea despre manifestările fizice ale dragostei în cadrul prieteniei și, în același timp, fiecare dintre voi va putea afla opinia celuilalt.

Să nu credeți că fixarea limitelor este un lucru ușor. Este posibil ca unul din cei doi să dorească mai multă libertate în manifestări. Însă, dacă ați ales să discutați despre acest subiect și ați reușit să ajungeți la o concluzie unanim acceptată, bucurați-vă, ați depășit un subiect fierbinte și ați pus o bază solidă în vederea discuțiilor ce vor urma.

2. Ferește-te de situații periculoase. Multe dintre greșelile pe care le fac tinerii ar putea fi evitate dacă ar conștientiza că uneori ei invită ispita. Evitați să rămâneți singuri în mașină într-un loc izolat din parc, singuri într-un apartament sau să vă izolați de ceilalți.

Pentru că alcoolul și drogurile „iau mintea” celor care le folosesc, evitați să le consumați!

3. Fă planuri din timp. Nu lăsați ca întâlnirile să vă surprindă nepregătiți. Stabiliți mai înainte de a vă întâlni

ceea ce vreți să faceți în următoarea ocazie când veți fi împreună. Este mult mai greu să lăsați deoparte ceea ce ați așteptat atâta timp. Indiferent de durata întâlnirilor, nu rezervați timp pentru a vă manifesta fizic.

4. Evită stimulentele. Adoptă un stil de viață care să te ajute să domolești pasiunea și vâltoarea tinereții. Nu căuta și nu zăbovi asupra acelor lucruri prin care mintea și trupul sunt conduse către poftă. Evită să citești, să privești sau să ascuți ceea ce trezește dorința.

5. Evită compania în afara grupului a persoanelor cunoscute ca fiind implicate în relații sexuale premaritale.

Dacă aceste persoane sunt grupa ta suport, nu uita că este posibil ca, cel puțin din dorința de a fi acceptat de ele, să renunți la unele dintre principiile tale, cu atât mai mult cu cât ele îți vor prezenta în culori atractive aventurile lor imorale. Aceasta nu înseamnă că este necesar să treci în cealaltă extremă și să eviți total asemenea persoane, ci pur și simplu ele nu trebuie să fie sfătuitoarii tăi.

6. Participă cu prietenul(-a) la activități în grup.

Pe cât este posibil, căutați să vă întâlniți cât mai des posibil în cadrul unui grup. Dacă aveți probleme cu privire la limitarea manifestărilor fizice, prezența alături de alte persoane este o bună metodă de a evita necazurile. Și, nu în ultimul rând, pentru reușita acestor dorințe, căutați compania unui grup cu principii sănatoase.

7. Caută și dezvoltă modalități de a spune cuiva că îți place de el fără a recurge la apropiere fizică. Există atât de multe modalități „comune” de a-ți manifesta și exprima dragostea față de prietenul tău: de atenție, un bilețel scris și pus într-un loc în care doar mai târziu să-l găsească, o felicitare ș.a.m.d... sunt numai câteva căi de a-l convinge pe celălalt de importanța prezenței sale în viața ta.

Căutați și găsiți acele metode simple, care să vi se potrivească!

8. Atenție la propria dorință de a fi acceptat! Caută să îți dezvolti o imagine de sine realistă. Fii conștient atât de punctele tale tari, cât și de cele slabe. Nu căuta să-ți construiești imaginea de sine pe baza părerilor celorlalți oameni. Mai înainte de a intra într-o relație de prietenie, caută-ți propria personalitate, acceptă și împacă-te cu imaginea ta de sine!

Cătălin Bărbulescu este directorul de tineret al Conferinței Muntenia.

Iubirea la lucru

René Evans

Te simți bine?" a întrebat-o tatăl pe mama, în timp ce ea îi pune o clătă în farfurie. „Ești grozav de tăcută.”

„Mă doare capul de când m-am sculat”, a răspuns mama, „și durerea crește.”

„De ce nu mergi să te odihnești?” i-a sugerat tatăl, luându-i tigaia din mână. „Vom termina eu și băieții cu micul dejun.”

„Este duminică și am așa de multe lucruri de făcut”, a răspuns mama, „dar este o idee foarte bună. Mulțumesc.” Și i-a sărutat pe tata pe obraz.

„Haideți, băieți”, i-a încurajat tatăl după ce au terminat toți de mâncat. „Ajutați-mă să spăl vasele acestea și vom termina într-o clipă.” Brandon și C.J. au dat fuga să strângă masa și să spele vasele, în timp ce tatăl a măturat prin bucătărie. În câteva minute, bucătăria era aranjată și imaculată.

„Ia priviți aici”, le-a atras tatăl atenția, când a trecut pe lângă frigider. „Aici este lista de cumpărături a mamei. Probabil că ea dorea și să cumpere aceste lucruri astăzi. Îmbrăcați-vă repede și haideți să le cumpărăm noi.”

Tata a mers după băieți spre camera lor, dar s-a oprit pe loc, când a văzut dezordinea de acolo. „Camera aceasta este un dezastru!” a exclamat el. „Haideți să facem curat aici înainte să plecăm.”

Băieții și-au făcut patul și au pus hainele și jucăriile la locul lor, în timp ce tatăl a aspirat. Apoi s-au îmbrăcat de plecare și au zbughit-o la baie să se spele pe dinți.

„Știți, nici aici nu arată foarte bine”, a spus Brandon. „Mama a spus că vrea să facă astăzi curățenie în baie.”

„Să facem noi în locul ei”, a spus tata. „Eu voi spăla toaleta și pe jos. C.J., tu șterge chiuveta și oglinda. Iar tu, Brandon, spală

cada.” Tatăl le-a dat cârpe și detergent și în 10 minute baia strălucea de curățenie.

Acum, după ce au aranjat și au făcut curățenie prin casă, tatăl și băieții s-au îndreptat spre mașină cu lista de cumpărături. „Știți”, a spus tatăl în timp ce intra, „trebuie să aspirăm și prin mașina aceasta și să o spălăm. Dar mai întâi să mergem la cumpărături.”

Când s-a trezit mama, în casă era liniște. Ea a observat că fusese făcută ordine și că lista ei de cumpărături nu mai era pe frigider. Apoi a auzit glasuri și râsete afară, unde soțul și copiii săi terminau de aspirat și de spălat mașina.

„Ce bucurie mi-ați făcut!” a exclamat mama când a ieșit la soare. „Este ziua mea de naștere? Sau ziua mamei? Cu ce ocazie?”

„Nici o ocazie”, a spus C.J. care a alergat să-și îmbrățișeze mama. „Te iubim, asta-i totul.”

„Da”, a intervenit Brandon. „Și am vrut să-ți arătăm că te iubim.”

Tatăl doar stătea și zâmbea.

Timp pentru familie

Invită-i pe membrii familiei tale să se roage împreună cu tine.

- Roagă-i pe toți membrii din familia ta să-ți povestească, pe rând, câte o întâmplare când cineva le-a arătat iubirea la lucru. Cum i-a făcut aceasta să se simtă?

- Roagă pe fiecare membru din familia ta să spună numele unei persoane căreia vrea să-i arate iubirea la lucru. Ajută-i pe toți să se gândească la un lucru pe care îl pot face ca să se poarte cu mai multă iubire față de acea persoană în timpul săptămânii viitoare.

- Citește descrierea răstignirii Domnului Isus în Matei 27. Cum a arătat Domnul Isus iubirea la lucru?

- Când vă rugați, prindeți-vă de mâini și rugați-L pe Domnul Isus să vă ajute ca, prin faptele voastre de iubire, să le arătați altora cât de mult îi iubește Dumnezeu.

OCTOMBRE - 2000

proprietăților nutritive, microbiologice și toxicologice poate fi deosebit de laborioasă. De obicei însă, datorită faptului că se inserează numai una sau două gene, evaluarea biochimică și celelalte analize devin mai puțin dificile. De exemplu, în cazul roșiei Flavrsavr se inserează o genă de oprire, al cărei efect este similar cu al unei ștergeri de genă.

Considerații etice

Considerații etice sunt, evident, de natură filosofică și au de a face cu tipul de gene care se adaugă. Gena rezistentă la ierbicide din roșia Flavrsavr, de exemplu, a fost extrasă dintr-o tulpină nepatogenă de *E. coli*. Unii ar putea avea obiecții față de această „animalizare” a produselor vegetale. Cu toate acestea, la o analiză mai atentă, același lucru se întâmplă de la sine în natură, prin infectarea plantelor de către bacterii și virusuri. Astfel, un procent semnificativ din greutatea uscată a anumitor forme de lăptucă poate fi produsul unor virusuri care au infectat planta. În cursul infecțiilor bacteriene sau virale, transferul de material genetic este posibil.

Motive de îngrijorare

Diferite grupuri își exprimă îngrijorarea în legătură cu riscurile acestei tehnologii noi:

- S-ar putea adăuga substanțe toxice noi.
- Valoarea nutritivă a alimentelor modificate genetic ar putea fi diminuată.
- Unele substanțe noi ar putea altera semnificativ compoziția alimentelor.
- În alimentele modificate ar putea apărea proteine noi, generatoare de reacții alergice.
- Alimentele modificate genetic ar putea cauza efecte neașteptate.
- Culturile alimentare modificate genetic ar putea primejdi flora și fauna și ar putea provoca schimbări de habitat.
- În alimente ar putea pătrunde

material genetic și produse genetice insuficient cunoscute.

Acestea sunt îngrijorări legitime. Agențiile guvernamentale și de protecția consumatorului au datoria de a proteja publicul prin impunerea acestor standarde asupra alimentelor modificate genetic, ca și asupra metodelor de încrucișare mai vechi: analiza vizuală, chimică, testul de gust și teste de hrănire a animalelor. Pentru a ilustra seriozitatea acestor evaluări, iată câteva dintre întrebările cărora producătorii de alimente modificate genetic trebuie să le ofere răspuns:

- S-au respectat procedeele științifice acceptate pentru obținerea produsului în cauză?
- S-a modificat concentrația de substanțe toxice sau alergice prezente în mod natural în produsul respectiv?
- S-a schimbat compoziția în substanțe nutritive importante?
- Ar putea afecta vreuna dintre modificări digestibilitatea produsului?
- Care sunt efectele pe care cultivarea și realizarea produsului le au asupra mediului?
- S-a folosit alimentul modificat genetic ca hrană pentru animale în condiții de siguranță?
- A introdus producătorul în aliment vreo substanță fără istoric de utilizare în condiții de siguranță în hrană?

Aprobare

În SUA, *Administrația Federală a Alimentelor și Medicamentelor* (FDA) nu acordă aprobarea pentru un produs modificat genetic decât dacă acesta întrunește răspunsuri favorabile la toate întrebările și testele de mai sus.

Autorii prezentei declarații de poziție subliniază că munca inspectorilor în acest domeniu este mai degrabă o rutină și că rareori se întâmplă să se descopere un produs care nu respectă reglementările în vigoare.

Unele persoane atrag atenția asupra unor dileme etice de proporții masive. Se pot transfera gene de animale la plante? Sau gene de plante la

animale? Teoretic, acest lucru este astăzi posibil. Care ar fi rațiunea unui astfel de transfer? Gena transferată conferă o caracteristică pe care consumatorul o apreciază ca fiind valoroasă. În prezent nu avem cunoștință de nici un produs vegetal care să fi fost îmbunătățit prin adaosul de gene animale.

Avantaje

Unii cercetători insistă că nu ar trebui să trecem cu vederea capacitatea alterărilor genetice de a salva și de a spori calitatea vieții. Ei subliniază potențialul lor de a face posibile lucruri cum ar fi adaosul unor enzime ce duc la creșterea conținutului de antioxidanți din fructe, legume sau brânză. Acești antioxidanți sunt asociați cu un risc mai redus de boli de inimă și de cancer. O altă aplicație posibilă a acestor tehnologii ar fi obținerea unor plante care nu au nevoie de îngrășăminte azotate. Cercetătorii întrevăd chiar posibilitatea de producere a unor microorganisme care să curețe mediul. Biotehnologia permite obținerea de alimente mai bogate nutritiv la prețuri mai mici. Producția de alimente ar putea fi mai mare, iar rezistența plantelor la dăunători ar face posibilă chiar renunțarea la pesticide sau ierbicide.

Până la ora actuală, nu s-au observat efecte dăunătoare ca urmare a folosirii unor produse alimentare modificate genetic și aprobate. Întrucât aceste tehnici ar putea crește producția mondială de hrană, acceptăm cu prudență aceste produse. Controversa cu privire la alterările genetice continuă. Până ce se va ajunge la un consens, prudența, educația, dialogul și reținerea trebuie să stea la baza deciziilor noastre în această privință.

Consiliul de Nutriție al Conferinței Generale
(Stoy Proctor, M. Div., M.P.H.)
12501, Old Columbia Pike,
Silver Spring, MD 20904 USA
E-mail: 102555.1445@compuserve.com
Dr. Gily Ionescu este directorul
Departamentului Educație al uniunii.

BÂRFA

De ce tuturor le este așa de frică să vorbească despre ea?

John Carter

Bârfa. Când ați auzit o predică despre ea? Probabil niciodată. Și de ce? Poate pentru că așa de multora dintre noi, predicatori și membri laici deopotrivă, le place atât de mult. Autorii cărții foarte bine vândute *The Day America Told Truth* (Ziua în care America a spus adevărul) declară că peste 90 % dintre noi sunt mincinoși. O!

Bârfa înseamnă să minți. Înseamnă să răspândești informații care, de fapt, nu au o bază solidă. (Bârfa mai poate fi definită ca fiind spunerea răutăcioasă a adevărului cu scopul de a-i face cuiva un rău.) Ea este o epidemie fatală printre noi, care roade trupul și sufletul oamenilor. Ea s-a născut în iad și cei infectați cu virusul bârfei vor sfârși tot acolo, de unde a venit el. Satana a fost primul bârfitor (Ioan 8,44), dar desigur nu și ulti-

Șapte lucruri pe care le urăște Dumnezeu

mul. El are o mulțime de ajutoare, mai ales în biserică.

Dumnezeu urăște bârfa. El nu poate suferi minciuna. El detestă asasinarea caracterului.

„Șase lucruri urăște Domnul și chiar șapte Îi sunt urâte: ochii trufași, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care urzește planuri nelegiuite, picioarele care aleargă repede la rău, martorul mincinos, care spune minciuni, și cel ce stârnește certuri între frați” (Prov. 6,16-19).

Dumnezeu urăște bârfa atât de mult, încât a interzis-o în Cele Zece Porunci: „Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău” (Ex. 20,16). Așa de hotărât a fost Dumnezeu ca acest păcat groaznic să fie deznădă-

cinat din poporul Său, încât a poruncit ca martorul mincinos să sufere soarta pe care acesta intenționa să o aibă victima pe care și-a propus-o: „Judecătorii să facă cercetări amănunțite. Dacă se va afla că martorul acela este un martor mincinos și că a făcut o mărturisire mincinoasă împotriva fratelui său, atunci să-i faceți cum avea el de gând să facă fratelui său. Să scoți astfel răul din mijlocul tău” (Deut. 19,18.19).

Pentru mulți, bârfa a devenit astăzi parte integrantă a unui stil de viață acceptabil. Nici o națiune nu este scutită. Australianii o practică la fel de dezinvolt și de nonșalant ca verii lor americani. Canbera și Washington, ca să nu vorbim despre Moscova, Beijing, Londra și Paris, exală acest miros pestilential de carne stricată, a celor distruși de pene și limbi răutăcioase. Ele duhnesc de asemenea de putoarea din gura bârfitorilor cruzi, al căror gâtjele este un mormânt deschis. Parcă vă aud murmurând: „Ce expresii tari pentru un păcat așa de mic!” Atunci vă rog să binevoiți să meditați la cuvintele inspirate ale apostolului Pavel, din Romani 3,13: „Gâtjelelor lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze, au un venin de aspidă”.

Reputații au fost distruse

Reputația multor oameni buni a fost distrusă prin bârfă. Aceasta se întâmplă continuu în lumea politică. Campanii murdare câștigă alegerile și sunt angajați purtători de cuvânt ca să pervertească adevărul. Cei prin care lucrează Satana sunt activi și în biserică, uneori cu atât mai mult. Fratele Robert Pierson (acum, decedat), fost președinte al Conferinței Generale, a povestit despre un pastor tânăr a cărui viață a fost ruinată de limba mincinoasă a unui coleg gelos. Acesta a mărturisit mai târziu că succesul tânărului pastor fusese mai mult decât putea sufletul lui mic să tolereze. Ca să doboare un om mai mare și mai bun decât el,

colegul acesta a inventat zvonuri despre o purtare imorală și s-a bucurat când a văzut că înțepăturile lui otrăvite își ating scopul. Ani de zile mai târziu, el și-a mărturisit păcatul, dar a fost prea târziu ca acel pastor tânăr și soția lui să fie salvați.

Cu mulți ani în urmă, s-a încercat un asasinat similar, când un mare evanghelist a mers la New York. Mari mulțimi de ascultători au umplut sala, dar unii dintre colegii lui pastori, în loc să se bucure de succesul pe care Dumnezeu îl dădea, au hotărât că acest frate a mers destul de departe. Trebuia să fie oprit. El dovedea că, de fapt, ceea ce au spus ei că nu se poate face în evanghelizarea publică se putea face. El le strica imaginea.

Un bârfitor, spune profetul, este ca un șarpe veninos.

Așa că s-au găbit să meargă la sediul mondial al bisericii, la Washington, cu un zvon inventat, despre acțiuni imorale. Aveau motiv să creadă, au spus ei, că evanghelistul era prea prietenos cu o anumită femeie. S-a făcut o investigație, predicatorul a fost reabilitat și fraudele ascunse sub haina evlaviei au fost demascate. Dar cât de adesea se întâmplă exact invers! De prea multe ori calomniatorii au succes în misiunea lor, îndeplinită cu o încăpățănare acerbă, și vieți și reputații sunt ruinate.

Profetul Isaia a trăit într-un timp în care poporul lui Dumnezeu se cufundase cât a putut de adânc. Un semn al depravării spirituale a israeliților a fost spiritul rău de minciună și de bârfă care îi stăpânea: „Nici unuia nu-i place dreptatea, nici unul nu se judecă cu dreptate; ei se bizuie pe lucruri deșarte și spun neadevăruri, zămislesc răul și nasc nelegiuirea. Clocesc ouă de basilisc și țes pânze de păianjen. Cine mănâncă din ouăle lor moare; și dacă se sparge vreunul, iese o năpârcă” (Is. 59,4.5).

Un bârfitor, spune profetul, este

ca un șarpe veninos. În Australia am văzut șerpi veninoși: șarpele morții și alții, unele dintre cele mai veninoase reptile din lume. Și cunosc câte ceva despre veninul lor cumplit, aducător de moarte. Dar noi toți am văzut șerpi mult mai îngrozitori decât oricare dintre cei care se târăsc pe pământ – și anume cei care atacă oameni buni, supuși greșelilor.

Nu este de mirare că Dumnezeu spune că în cer nu vor exista mincinoși (vezi Apoc. 21,27; 22,15). Cercul va fi un loc sigur și acolo nu vor mai fi șerpi veninoși care să-i rănească pe sfinți.

Atunci ce este de făcut?

Ce să facem atunci?

Pe bârfitorii care cred că vor ajunge în cer îi așteaptă o cruntă dezamăgire. Fie ca ei să se pocăiască și să-L roage pe Dumnezeu să Se îndure de ei, altfel în curând vor alimenta flăcările iadului. Biblia spune că toți mincinoșii vor fi aruncați în „iazul care arde cu foc și cu pucioasă” (Apoc. 21,8). Toți bârfitorii care vor să primească iertare trebuie să repare răul pe care l-au făcut în biserică și în lume. Așa cum hoții care se convertesc trebuie să restituie ceea ce au furat, tot astfel bârfitorii care se pocăiesc trebuie să restabilească reputația pe care au distrus-o prin minciunile lor criminale.

Ce să facă victimele calomniei?

Să-și pună speranța în Dumnezeu. Într-o zi, atunci când El va considera că este potrivit, le va reabilita numele. Să nu se lase pradă resentimentelor, ci să privească la Domnul Isus, care a fost calomniat mai mult decât oricare om. Există un Dumnezeu în cer și, în cele din urmă, El își va aduce la îndeplinire voința, și adevărul va triumfa. Rețineți lucrul acesta: cei răi pot să aibă un succes temporar, dar triumful definitiv va fi al lui Dumnezeu.

John Carter este președinte al Carter Report, Inc., o mică organizație evanghelică nonprofit, sprijinită de Conferința California de Sud. El este pastor al Bisericii Community Adventist Fellowship, din Glendale, California.
Adventist Review, 8 iunie 2000

Ai văzut lacrimile?

Lois Pecce

Într-o vineri seară din luna ianuarie, am colorat și am tăiat ilustrații pentru copiii din clasa mea de grădiniță de la Școala de Sabat, pentru ziua următoare, așa cum făcusem deseori vineri seara. Lecția se concentra asupra grădinii Eden și asupra fructului interzis.

Prima ilustrație pe care am colorat-o era o imagine cu Adam și Eva în mediul frumos, desăvârșit, în care au fost așezați la început. Următoarea arăta cum a luat Eva fructul oferit de șarpe. În a treia se putea vedea consternarea de pe fața lui Adam, atunci când Eva l-a îndemnat să mănânce și el. Ultimul dintre aceste desene, asemenea celor din cărțile de colorat, ilustra izgonirea din Eden. Îmbrăcați cu piei de animale, cu fruntea plecată, plini de întristare, Adam și Eva au ieșit din grădină. În spatele lor stătea un înger care îi izgonea și păzea drumul către pomul vieții. El avea o față aspră și învârtea o sabie învâpăiată.

Pe măsură ce o coloram, această imagine mă tulbura tot mai mult. M-am oprit pentru un timp să arunc o privire asupra ideilor principale ale lecției, prezentate în ghidul instructorului. Ele puneau accentul pe importanța vitală a ascultării și o demonstau prin imagini dure. Metoda de atragere a atenției folosea o schiță înfățișând o cloșcă cu pui și însoțită de câteva versuri rimate, care povesteau cum l-a mâncat vulpea pe pușorul care nu ascultase. În ce privește ansamblul lecției, mă întrebam dacă pot copiii să creadă că vulpea îl reprezintă pe Dumnezeu.

Copiii sunt așa de vizuali atunci când învață! Cu toate că urma să vorbesc despre iubirea și iertarea lui Dumnezeu față de Adam și Eva, descrierea feței mânioase, neînduplecate a îngerului avea să transmită un mesaj complet diferit. Am început să-mi dau seama că acesta era un mesaj pe care mă străduisem să-l înțeleg în cea mai mare parte a vieții mele, tocmai această imagine despre răspunsul cerului la păcatul oamenilor.

Nu puteam să-l elimin pe înger. Scriptura spune că Dumnezeu „a pus niște heruvimi, care să învârtăască o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la po-

mul vieții” (Gen. 3,24). Cu creioane colorate, am desenat flăcările portocalii și roșii, încercând să-mi imaginez aceea zi în grădina Eden și sentimentele îngerului. „Iubite Doamne”, m-am rugat în șoaptă, „ce este greșit în imaginea aceasta?” Dintr-o dată, am știut că mai lipsea ceva. Am luat un creion și am desenat stropi de lacrimi pe obrajii îngerului, apoi i-am colorat cu un creion argintiu, ca să-i fac să lucească puțin. Lacrimi.

„Ziua aceea a fost cea mai tristă dintotdeauna”, le-am spus copiilor în dimineața următoare. Am vorbit împreună despre un Dumnezeu căruia îi plăcea să Se plimbe cu oamenii pe care i-a creat și cât de trist trebuie să fie fost El, atunci când ei nu au avut încredere în El și nu L-au ascultat. Cât de tristi trebuie să fi fost toți îngerii, pentru că ei îi iubeau așa de mult pe Adam și Eva!

„Da, eu știu”, a spus un băiețel, întărindu-și afirmația cu un gest solemn al capului. „Eu știu – pentru că îngerul plânge.”

Am vorbit cu copiii despre un Dumnezeu care i-a iubit așa de mult pe Adam și Eva, încât le-a promis chiar acolo, înainte ca ei să plece din grădină, că va tri-

mite în lume o Persoană cu totul specială, ca să distrugă șarpele și să plătească prețul pentru păcat.

În mijlocul tuturor imaginilor despre Dumnezeu așezate în galeria minții mele – Dumnezeu de la Marea Roșie, Dumnezeu de la groapa cu lei, Dumnezeul lui David, al lui Daniel, al Esterei, Dumnezeul de la ieslea din Betleem și Dumnezeul fiicei lui Iair –, se afla acest tablou dominant al Dumnezeului aspru, distant, al îngerului cu sabia învâpăiată. Doar atunci când am desenat lacrimile am putut, în cele din urmă, să împac imaginea dreptății cu aceea a iubirii – sabia învâpăiată și crucea – și să-L văd pe singurul Dumnezeu, care este același ieri, astăzi și în veci.

Ce poți spune despre imaginile tale despre Dumnezeu, care îți influențează înțelegerea, modul de a-i trata pe alții și ideile despre tine însăși?

Ai văzut lacrimile?

Lois Pecce locuiește pe coasta de vest a Statelor Unite.
Adventist Review, 19 martie 1998

Un număr de peste 150 de cadre medicale adventiste au onorat invitația de a participa la cel de-al V-lea congres al cadrelor medicale adventiste, desfășurat la Cernica, în perioada 25-27 august 2000, într-o ambianță deosebit de plăcută.

Invitați speciali au fost: dr. Jochen Hawlitschek, directorul departamentului de sănătate al Diviziunii Euro-Africa, dr. Patrick Guenin, membru în consiliul director al AMALF, și dr. John Scharffenberg, profesor asociat de nutriție la Universitatea Loma Linda din California.

Specificul acestei ediții a fost focalizarea expunerilor și a discuțiilor în jurul temei congresului – „Rolul și locul tău în biserica locală”. În ciuda progreselor din ultimii ani, sunt încă multe biserici locale unde mai este de lucru pentru schimbarea unor mentalități și obiceiuri nesănătoase în rândul membrilor și unde activitatea departamentului local de sănătate și temperanță în exteriorul bisericii este ștersă sau nu există. Participanții au avut ocazia să împărtășească metodele cele mai eficiente de lucrare misionară medicală pe care le-au folosit, să facă sugestii pentru îmbunătățirea colaborării cu departamentele de sănătate și

temperanță ale conferințelor și uniunii și să sugereze teme pentru discuții.

Unul dintre punctele de atracție a fost CD-ul „Sănătatea 2000”, cu numeroase programe de educație și seminarii de sănătate (multe noi), precum și cu bogate resurse de documentare, pregătite de departamentul de sănătate de la uniune și de la conferințe.

Congresul a inclus și lucrări administrative privind viitorul Societății Medicale Adventiste „Sănătate și Temperanță”. S-a ales o nouă conducere și s-a evidențiat necesitatea unor obiective precise de activitate, precum și a unui sprijin concret din partea membrilor pentru realizarea lor. În următoarele luni, vor avea loc mai multe întâlniri regionale în acest sens.

Lucrările congresului s-au încheiat prin redactarea de către fiecare participant a unei declarații de misiune, care a dat răspunsuri concrete, individuale, la întrebarea: „Care este rolul și locul meu în biserica locală?”, urmată de o rugăciune de consacrare.

Dr. Gily Ionescu, directorul Departamentului Sănătate și Temperanță al uniunii

Al II-lea Congres al Evangheliștilor cu Literatură

În perioada 31 august-3 septembrie a.c. a avut loc, la Stupini, al II-lea Congres al Evangheliștilor cu Literatură din țara noastră, la care au participat în jur de 300 de colportori din toate colțurile țării. A fost o atmosferă de sărbătoare. Unul dintre invitații de seamă a fost fratele Ron Appenzeller, fostul director al Departamentului Publicații la Conferința Generală.

Au mai participat Serghei Zadan, asistentul directorului Departamentului Publicații la Diviziunea Euro-Asia, Igor Smirnov, de la Casa de Editură și Tipografie din Zaokski, George Zamoșteanu și Traian Ciobanu, directorii Departamentului Publicații din Uniunea Republicii Moldova.

În prima zi, au fost dezbătute problemele majore ale evanghelizării cu literatură, cântărite realizările și neajunsurile și stabilite noi ținte pentru viitor. Fiecare participant a simțit prezența Mântuitorului. Au fost înălțate rugăciuni de mulțumire și cântări de laudă Aceluia care a spus: „Duceți-vă în toată lumea și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Mat. 28,19).

În zilele următoare, fiecare conferință a prezentat cele mai frumoase experiențe trăite alături de Domnul Isus Hristos. În Sabat, capela fostei școli misionare de la Stupini s-a dovedit neîncăpătoare pentru cei prezenți, între care s-au numărat și frați de la comunitățile din împrejurimi.

Binecuvântarea părtășiei cu Domnul și unul cu altul i-a făcut pe mulți să spună: „Ce bine ar fi fost dacă acest congres era mai lung!” Clipele congresului au trecut! Iar astăzi, colportorii merg din nou la ușile oamenilor, din casă în casă, ducând pâine cerească atâtor flămânzi care așteaptă. Rugați-vă pentru ei, sprijiniți-i, dar mai ales mergeți alături de ei!

Iacob George, coordonatorul Școlilor Misionare de Colportori

EXOD 01 – Convenție pastorală la Cernica

Pastorii din întreaga țară, împreună cu personalul departamental și administrativ al conferințelor și uniunii, au participat, în perioada 12-14 septembrie, la convenția anuală care pregătește programul bisericii pentru anul viitor. Intenția organizatorilor a fost aceea de a inspira și pregăti corpul pastoral și întreaga conducere a bisericii să poată face față solicitărilor misionare în curs.

Motoul întâlnirii: „Vom merge cu copiii și cu bătrânii noștri..., căci avem să ținem o sărbătoare în cinstea Domnului” (Ex. 10,9) și-a găsit împlinirea în încercarea de a mobiliza toate resursele logistice și umane ale bisericii, într-o experiență comună în împlinirea misiunii.

Un număr de peste 20 de proiecte au fost oferite participanților, în vederea ajutării acestora să-și alcătuiască planul personal de dezvoltare și de activitate evanghelistică și pastorală. Unele dintre acestea au constituit soluții practice și ușor de aplicat în câmpul Evangheliei, altele au fost idei călăuzitoare, menite să valorifice experiența trecută a bisericii. Departamentul Școala de Sabat și Activitatea Laică a fost recomandat printre prioritățile programului pastoral și al bisericii locale. Alte departamente, ca Publicațiile, Educația, Casa de Editură, CARD, Tineret, Relații Publice, Radio și altele, s-au întrecut în a-și oferi serviciile. O noutate a constituit-o prezența Departamentului Misiunea Femeii, care are nevoie de susținere și atenție pentru a-și dezvolta proiectele.

Cele peste 20 de seminarii paralele au fost foarte apreciate. Foarte mulți pastori ar fi dorit să participe la toate, dar lucrul acesta nu a fost posibil.

Cei mai mulți au apreciat serviciul de Sfânta Cină, desfășurat miercuri seara, într-o atmosferă de mare emoție și căldură sufletească.

Exod 01 se așteaptă a fi o adevărată mișcare și acțiune unită a întregului corp de credincioși și conducători, pentru realizarea misiunii bisericii.

Ion Buciuman, secretarul Asociației Pastorale a uniunii.

*Poziția fundamentală a Bisericii
Adventiste față de catolicism,
exprimată în repetate rânduri în
publicațiile bisericii și în
scrierile lui Ellen White, nu s-a
schimbat și nu trebuie să se
schimbe. Însă ceea ce trebuie să se
schimbe, eventual, la unii dintre noi
este limbajul aspru, lipsit de iubire și
de înțelepciune creștină,
care poate ridica bariere
păgubitoare între noi, ca
denominațiune, și celelalte grupări
religioase, reducându-ne astfel
capacitatea de a-i influența în mod
pozitiv pe cei pe care Dumnezeu ne
cere să-i iubim și să le
înfățișăm adevărul iubirii lui Isus.
Articolele apărute în numărul de
față referitoare la antibrist și la
schimbările făcute de Biserica
Romano-Catolică în ultimul timp, precum
și experiența relatată sub titlul „Astăzi
suntem frați” sunt de natură să ne
conducă pe drumul cel drept al
înțelepciunii în relații.
Ideea că mântuirea se obține
„numai prin bar” rămâne valabilă.
Articolul „Numai prin bar?” scoate în evidență
felul în care același limbaj poate să exprime
concepții complet opuse cu privire la
lucrarea barului asupra credinciosului.
Numărul viitor al revistei va fi
consacrat în întregime prelegerilor
pentru Săptămâna de Rugăciune.*